

Irlannin sanomalehtien muutoksia vuosilta 1924–1928

The Voice of Labour-, *The Irishman*- ja *Irish Independent* -sanomalehtien lakoista ja hätäläeistä kertovien uutisten väliset eroavaisuudet

Tuukka Kunnala
Pro gradu -tutkielma
Historian ja arkeologian tutkinto-ohjelma, Euroopan ja maailman historia
Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos
Humanistinen tiedekunta
Turun yliopisto
4/2025

Turun yliopiston laatu järjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu
Turnitin OriginalityCheck –järjestelmällä

Tiivistelmä

Pro gradu -tutkielma, Euroopan ja maailman historia **Tuukka Kunnala** **Irlannin sanomalehtien muutoksia vuosilta 1924–1928** **60 sivua**

Tutkielman aihealueena on vuosien 1924–1928 aikainen vastaisenäistynyt Irlanti ja sen sanomalehtien rooli kyseisen ajan politiikassa. Tutkimus keskittyy erityisesti kyseisen ajan ammattiliittojen lehtien toimintaan hätälakien alla ja miten lehdet uutisoivat niistä. Uutiset mitä lehdissä käsitellään keskittyvät pääsääntöisesti lakkoihin ja muihin työriitoihin ammattiliittojen ja työnantajien välillä. Toinen tärkeä tutkimuskysymys on, miten lehdet kritisoivat ja puolustivat sivuillansa hätälakeja. Tämä antaa näyttöä lehtien ideologian lisäksi näiden kyvystä ja tavoista osallistua aikansa yhteiskunnan politiikkaan.

Kyseistä aikakautta on tutkittu kohtalaisen vähän. Irlannin itsenäistymissodasta ja Irlannin ensimmäisistä itsenäisyyden vuosista 1920-luvulta on paljon tutkimusta, mutta vuodet 1924–1928 ovat jääneet vähemmälle huomiolle. Samoin tästä syystä Irlannin hätälakeja näiltä vuosilta on tutkittu vähän.

Tutkielmassa verrataan Irlannin Irish Transport and General Workers' Union (*ITGWU*) ammattiliiton lehtiä *The Voice of Labour* ja *The Irishman* konservatiiviseen valtavirtalehteen *Irish Independent*. Tarkoituksena on nähdä, miten nämä lehdet erosivat toisistaan ja mitä yhtäläisyyksiä niillä oli. Tutkielma tutkii myös ITGWU ammattiliiton julkaisemien lehtien kehitystä 1920-luvulla. Tätä seurataan vertaamalla lehtien tapaa julkaista uutisia eri vuosina ja hätälakien voimassaoloaikoina.

Tutkimuksen tuloksista käy ilmi, että hätälait eivät vaikuttaneet ammattiliittoihin merkittävästi. Ammattiliitot olivat heikentyneet eri syistä hätälakien aikana, jonka vuoksi hallitus ei nähnyt niitä tarpeeksi suurina uhkina oikeuttamaan hätälakien käyttämistä niitä vastaan. Sanomalehtien rooli vuosien 1924–1928 Irlannin politiikassa ja hätälakia käsiteltäessä tuli selkeämmäksi. *Irish Independent* puolusti hallitusta ja hätälakiasetuksia, ja vastaavasti ammattiliittojen lehdet vastustivat molempia. Samoin ammattiliittojen lehdet kehittyivät näinä vuosina kyynisempään suuntaan ja sopeutuivat uuteen Irlantiin. *The Voice of Labour* ja *The Irishman* menettivät ammattiliittojen tapaan radikaalisia ominaisuuksiaan, kun kansallismielisyys ja halu rauhaan lytistivät sosialistien toiveet vallankumouksesta.

Avainsanat: ITGWU, Public Safety Act, PSA, Irlanti, hätälait, ammattiliitot, lehdistö, *Irish Independent*, *The Voice of Labour*, *The Irishman*

Sisällysluettelo

Tiivistelmä.....	2
Johdanto	4
Taustatieto.....	4
Tutkimustraditio	6
Tutkimuskysymykset	7
Sanomalehtien taustatieto.....	9
1 Sanomalehtien uutisointi aikana ennen hätälakeja	16
1.1 The Voice of Labourin kehitys reformismista sarkasmiin	16
1.2 Kritiikki oikeutta kohtaan ja ensimmäiset huomiot.....	20
2 Public Safety Act 1926 aikaiset muutokset.....	26
2.1 PSA 1926:n ratifiointi ja lehtien esittämä kritiikki ja puolustus sitä kohtaan.....	26
2.2 Vuoden 1926 loppupuoli ja vuoden 1927 alkupuoli sanomalehdissä.....	31
3 Public Safety Act 1927 ja The Irishmanin erot edeltäjään	38
3.1 Public Safety Act 1927 kohtaa suurempaa kritiikkiä.....	38
3.2 Vuoden 1927 lopun lakoista ja Irishmanin muutoksista.....	45
3.3 Olivatko muutokset pysyviä ja näkyvissä edelleen vuonna 1928?.....	50
Loppuluku	56
Lähdeluettelo.....	61
Alkuperäisaineisto.....	61
The Voice of Labour	61
The Irishman.....	62
Irish Independent.....	63
Muut alkuperäislähteet	64
Tutkimuskirjallisuus.....	64

Johdanto

Taustatieto

1920-luku on tärkeä aika Irlannin historiassa. Irlanti kärsi itsenäistymis- ja sisällissodasta heti ensimmäisen maailmansodan päättymisen jälkeen. Sotien päättymisen jälkeenkin Irish Republic Army (IRA) jatkoi hyökkäyksiä eri puolilla Irlannin maaseutua läpi 1920-luvun. Irlannissa vallitsi itsenäistymisen jälkeen vahva nationalistinen ja konservatiivinen henki, mikä näkyi esimerkiksi kaikenlaisen seksuaalisen sisällön sensuroimisena vuodesta 1929 eteenpäin.¹ Tämän vuoksi konservatiivinen Cumann na nGaedheal puolue muodosti hallituksen 1920-luvun aikana. Vasta vuonna 1927 muut poliittiset puolueet alkoivat saamaan tarpeeksi kannatusta voidakseen vastustaa tehokkaasti Cumann na nGaedhealin politiikkaa. Samoin vasta vuonna 1932 liberaalimpi Fianna Fáil muodosti hallituksen. 1920-lukua voi siksi pitää konservatiivisena vuosikymmenenä Irlannin historiassa.

Ammattiliitot olivat onnistuneet 1910-luvulla luomaan itselleen vahvan aseman Irlannissa. 1920-luvun edetessä ammattiliitot alkoivat kuitenkin heiketä aina vain enemmän,² mikä teki 1920-luvusta niille vaikean ajan. Työnantajat vaativat useasti palkanalennuksia sotien jälkeisessä heikossa taloudellisessa tilanteessa ja tämän lisäksi ammattiliitot olivat pirstaloituneet sisäisten riitojen vuoksi. Tänä aikana ammattiliittojen lehdet uutisoivat kaikista tapahtumista ja toimivat virallisena ilmoitusvälineenä, jonka kautta ammattiliitot ilmaisivat niiden julkisen kannan Irlannin tilanteeseen.

Valitsin tutkittavakseni Irlannin, koska se on harvinainen Länsi-Euroopan maa. Se saavutti itsenäisyyden myöhään vasta 1920-luvulla. Verrattuna Islantiin ja Suomeen Pohjoismaina, tai Puolaan ja Liettuaan ja Itä-Euroopan maihin, Irlanti on ainoa Länsi-Euroopan maa mikä saavutti itsenäisyyden 1920-luvulla. Irlanti on ainoa konkreettinen esimerkki siitä, miten länsieurooppalainen valtio toimi ensimmäisen maailmansodan jälkeen saavutettuaan itsenäisyyden.

Irlannin ammattiliitoilla oli paljon vaikutusvaltaa 1910-luvun Irlannissa ja 1920-luvun alkuvuosina. Hyvä esimerkki tästä on junalakko, mikä kesti vuoden 1920 toukokuusta joulukuuhun itsenäisyssodan aikana. Tämä lakko häiritsi tehokkaasti Britannian joukkojen

---

¹ O'Brien 2017B, 47

² Girvin 1984, 31

logistiikkaa.³ Irlannin ammattiliitot menettivät kuitenkin suurimman osan vallastaan 1920-luvun edetessä, joka tekee tästä tärkeän vuosikymmenen Irlannin ammattiliittojen historiassa.

Irlannin sanomalehdistä valtava osa on digitoitu, toisin kuin monet asiakirjat, joita pystyy lukemaan ainoastaan paikan päällä. 1800-luvulle tultaessa sanomalehtiä käytettiin jo ideologioiden levittämiseksi ja status quon ylläpitämiseksi,⁴ joten ne sopivat hyvin poliittisen tutkimuksen lähteeksi. Sanomalehdet olivat myös historiallisesti yksi tärkein viestintäkanava vasemmistolaisille organisaatioille politiikasta keskusteltaessa. 1800-luvun lopulla työväen organisaatiot alkoivat nopeasti käyttää lehdistöä omien etujensa ajamiseksi.⁵ 1800-luvulla monessa maassa oli oma työväenlehdistö, joista useat olivat vaikutusvaltaisiakin.⁶ Tämän ansiosta lehtiä tutkimalla voi saada tietoa, mikä oli yleinen konsensus yhteiskunnan kysymyksiin vasemmistossa ja oikeistossa 1800-luvulta eteenpäin. Sanomalehdet myös ottavat huomioon suurimman osan niiden lukijoista olevan tavallisia ihmisiä, joten ne tuovat poliittiseen tutkimukseen mukaan tavallisten ihmisten näkemyksiä.

The Voice of Labourin, *Irish Independentin* ja *The Irishmanin* julkaisut hätälakeista vuosilta 1926, 1927 ja 1928 ovat tutkimuksen aiheina kahdesta syystä. Voidakseni verrata oikeiston ja vasemmiston lehtiä luotettavasti, tarvitsen aiheen, josta molemmat lehdet uutisoivat säännöllisesti ja omaavat siitä poliittisen kannan. Tämä on pääsyy miksi valitsemani aiheet käsittelevät usein lakkoja, koska ne täyttävät molemmat vaatimukset. Oikeisto vastustaa lähes aina lakkoja, kun taas vasemmisto toimii päinvastaisesti. 1920-luvun edetessä lakkojen määrät ja koot laskivat Irlannissa. Tämä vaikeuttaa lehtien vertailemista, koska lakot olivat yksi yleisimpiä aiheita, joista molemmat lehdet uutisoivat vakituisesti. Hätälait auttavat tässä, koska niissäkin oli poliittinen kahtiajako. Halusin myös selvittää, haittasivatko hätälait ammattiliittojen ja esivallan suhteita. Lisääntyikö väkivalta lakoissa, tehtiinkö ratsioita lisää ammattiliittojen tiloihin, tai muuttivatko ammattiliitot omaa toimintaansa hätälakien vuoksi? Tutkimuksen aikana käy jo varhain selväksi, että tätä ei tapahtunut. Tämän vuoksi hätälakien rooli tutkimuksessa on toimia lähteenä, johon liittyviä uutisia tutkimalla selvitetään sanomalehtien näkemyksiä hallituksesta.

Viimeisenä on vielä selitys aikarajaukselle. Miksi vuosiväli 1924–1928? Merkittävät ammattiliittojen johtohahmot William O'Brien ja James Larkin kävivät valtataistelua vuonna 1924, mikä johti ammattiliittojen yhtenäisyyden hapertumiseen. Yhtenäisyyden hapertuminen

---

³ Gibney 2018, 202–203

⁴ Vella 2009, 223

⁵ Kortti 2016, 149

⁶ Kortti 2016, 161

oli samalla Irlannin ammattiliittojen yhteiskunnallisen vaikutusvallan heikentymisen alku. Mikäli ammattiliittojen lehdet kokivat muutoksia, ne alkoivat viimeistään vuoden 1924:n aikana. Vuonna 1927 *The Voice of Labour* siirtyi *The Irishman* -sanomalehden alle,⁷ joka johti suurimpiin muutoksiin 1920-luvun Irlannin vasemmiston lehdistössä. Tutkimus päättyy vuoden 1928 paikkeilla, koska silloin viimeinen Irlannin 1920-luvun hätälaki päättyi ja *The Irishman* oli integroinut *The Voice of Labourin* toimittajat itseensä.

Tutkimustraditio

Aiempaa tutkimusta on olemassa Irlannin sanomalehdistä, mutta valtaosa siitä keskittyy joko 1910-luvulle tai 1920-luvun sisällis- ja itsenäisyysotaan. Vuodet 1924–1928 käsitellään useammin välikappaleina kuin päätutkimuskohteina. Myös 1920-luvun Public Safety Act hätälakeista on tehty vähän tutkimusta.

Hätälakeja aiemmin tutkinut lakitieteilijä Thomas Mohr tutkimuksessaan *Precursors to the Offences against the State Act – Emergency Law in the Irish Free State* selitti, miten hätälakien vaikutukset 1920-luvulla olivat rajalliset. Hänen mukaansa vuoden 1922 perustuslaki teki erikoisoikeustuomioistuimien perustamisesta mahdotonta, jolleivät ne väliaikaisesti riko vuoden 1922 perustuslakia.⁸ Niiden valmistelua käsiteltiin hallituselimissä vähän, minkä vuoksi niissä oli monia ongelmia. Esimerkiksi hätälaki Public Safety Act 1927 ei tehnyt karkotukseen liittyvässä osiossa eroa Irlannin kansalaisten ja ulkomaalaisten välillä, saati kertonut minne heidät olisi tullut karkottaa.⁹

Historiantutkimuksen suorittanut jesuiittapappi Thomas Morrissey kirjassaan *William O'Brien, 1881–1968: Socialist, Republican, Dail Deputy, Editor, and Trade Union Leader*, kertoo tämän ajan suurimman ammattiliiton Irish Transport and General Workers' Unionin (ITGWU) johtajasta. Hän kertoo kirjassaan William O'Brienin keränneen itselleen valtaa ammattiliitossa 1920-luvun alussa, minkä kautta hänestä kehittyi Irlannin suurimman ammattiliiton johtaja.¹⁰ Hänen mukaansa O'Brien yhdessä monien muiden ammattiliittojen johtajien kanssa vastusti aseellista vallankumousta ja kannatti vaaleihin osallistumista ja reformismia.¹¹

⁷ National executive council IT&GWU 1928, 10

⁸ Mohr 2021, 25

⁹ Mohr 2021, 16

¹⁰ Morrissey 2007, 215–216

¹¹ Morrissey 2007, 228–229

Journalismin historian tutkija Mark O'Brien on kirjoittanut monta Irlannin mediahistorian tutkimusta. Hänen kirjassaan *The Fourth Estate: Journalism in twentieth-century Ireland* kerrotaan, miten Irlannin toimittajat aloittivat varsinaisen ammattiliittotoimintansa vasta 1930-luvulla.¹² Tämä on yksi pääsyistä, minkä vuoksi toimittajat eivät puolustaneet kirjoituksissaan ammattiliittoja.

Tutkimuskysymykset

Päätutkimuskysymyksenä on, miten ammattiliittojen lehdet muuttuivat 1920-luvun aikana? 1920-luvun Irlannissa oikeistolainen hallitus, ammattiliittojen sisäiset riidat sekä hätälait tekivät Irlannista alati muuttuvan yhteiskunnan. Tämän takia ammattiliittojen lehtien täytyi muuttaa omia rakenteitaan ja uutisointiaan tilanteeseen sopivaksi. Tutkimuksessa käy ilmi, että ammattiliittojen lehdistö suhtautui lakkouutisiin henkilökohtaisemmalla ja ideologisemmalla tasolla verrattuna hätälakeihin koskeviin artikkeleihin, joissa nämä harjoittivat vuosi vuodelta enemmän pragmatiikkaa.

Ensimmäinen alatutkimuskysymys on, miten ammattiliittojen sanomalehdet kirjoittivat hätälajeista? Tämä auttaa selvittämään, minkälainen suhde Irlannin lehdistöllä oli hallitukseen ja kuinka Irlannin lehdistö uutisoi kotimaan politiikasta 1920-luvulla. Tämä tukee pääkysymystä tutkimalla ammattiliittojen lehtien asennetta politiikkaa kohtaan vuosien varrella.

Toinen alatutkimuskysymys on, miten sanomalehdet kirjoittivat ammattiliitoista ja lakoista? Tämän tarkoituksena on lehtien uutisointia analysoimalla seurata ammattiliittojen alati heikentyvää tilaa 1920-luvulla. Artikkelit myös auttavat tuomaan esille, muuttuiko valtavirtalehdistön uutisointi ammattiliittoja ja lakkoja kohtaan näiden menetettyä vaikutusvaltansa Irlannissa.

Tutkimus alkaa taustakappaleella, jossa kerrotaan olennaisimmat taustatiedot ammattiliitoista ja sanomalehdistä. Tämän jälkeen kahdessa seuraavassa kappaleessa keskitytään PSA 1926 ja PSA 1927 hätälakien aikana julkaistuihin sanomalehtien numeroihin ja niiden muutoksiin. Tutkimuksessa käytetään kolmen eri sanomalehden kirjoituksia alkuperäisaineina.

The Voice of Labour ja *The Irishman* edustavat ammattiliittojen sanomalehtiä. Molemmat olivat johtavia Irlannin vasemmiston sanomalehtiä 1920-luvun Irlannissa ja ovat siksi erinomaisia lähteitä tutkittaessa ammattiliittojen sanomalehtien muutoksia. Muut

---

¹² O'Brien 2017, 62

ammattiliittojen lehdet eivät yltäneet läheskään yhtä suureen levikkiin, minkä takia näiden käyttäminen lähteinä on hyvin haastavaa. Tämän takia en käsittele niitä tutkimuksessani.

Kolmantena lehtenä toimii yksi 1920-luvun suurimmista Irlannin valtavirtalehdistä, katolilaisia ja konservatiivisia arvoja edustava *Irish Independent*. *Irish Independentin* tutkimukseen sisällyttämisen tarkoituksena on auttaa tutkimusta erottamaan ammattiliiton lehtien piirteitä valtavirtalehdistä. Tällä tarkistetaan, olivatko ammattiliittojen lehtien muutokset yleistä linjaa noudattavia, vai vaikuttiko lehtien vasemmistolainen tausta ainutlaatuisesti niiden muutoksiin.

Lakkoja käsitteleviä artikkeleita löytyi paljon vuosilta 1924–1925. Vuosien 1926–1928 välillä ne vähenivät ja niitä käsitelti pääsääntöisesti ammattiliittojen lehdet. Häätäläeistä uutisoitiin paljon niiden alkuvaiheissa kaikissa lehdissä, mutta pidemmälle siirryttäessä molemmista häätäläeistä uutisoitiin vähän. Suurin osa näistä kokoelman julkaisuista on artikkeleita, mutta myös mielipidekirjoituksia, kolumneja ja yksi pilakuvakin on löydettävissä. Tutkimuksessa mainitaan noin seitsemänkymmentä erilaista sanomalehtien kirjoitusta, joista noin kolmeakymmentä analysoidaan tarkemmin. Tutkimusta varten on käyty läpi noin 150 artikkelin edestä kirjoituksia. Lehtien tekstit on kerätty Irish News Archives - verkkopalvelusta, joka sisältää suurimman digitaalisen kokoelman Irlannin sanomalehtiä.

Lehtiä tutkittaessa on oleellista ottaa huomioon, että tämän ajan Irlannin sanomalehdissä on hyvin vähän mainintoja siitä, kuka oli vastuussa lehtijutun kirjoittamisesta. Tämä on havaittavissa ammattiliittojen lehdissä ja *Irish Independentissä* koko tutkimani ajanjakson läpi. Yleensä tekijän nimi mainittiin vain mielipidekirjoituksissa ja niissäkin osassa kirjoittaja päätti pysyä anonyymina.

Lehtien lukijakunnan voi päätellä lehtien kirjoitustyylin perusteella. Ammattiliiton lehdet tehtiin liiton jäseniä ja tavallisia palkkatyöläisiä varten. Lukemani perusteella ne eivät panostaneet erityisesti lukijakuntansa ulkopuolisiin lukijoihin. *Irish Independent* puolestaan keräsi erityisesti konservatiivisia ja uskonnollisia lukijoita kaikista yhteiskuntaluokista. Koska *Irish Independent* oli uusjournalismin pioneeri Irlannissa, sillä oli asiakkaita myös vakituisen lukijakuntansa ulkopuolelta suosionsa ansiosta. Sen suosiota lisääviin keinoihin kuului esimerkiksi kuvitusten lisääminen uutisiin ja pitkäkestoisten sarjojen julkaiseminen.¹³ 1800-luvulla Iso-Britannian lehdistössä kehittyi mentaliteetti, jonka mukaan vauraita lukijoita kannattaa erityisesti haalia.¹⁴ Lehdet, joiden lukijakuntaan kuuluu eliittiä saavat enemmän

---

¹³ O'Brien 2017B, 8

¹⁴ Vella 2009, 220

mainostuloja, koska mainostajat voivat myydä varakkaille lukijoille kaikista kalleimpia luksustuotteitaan.¹⁵ Tämä näkyi 1900-luvulle tultaessa myös *Irish Independentissä*. Tutkimissani numeroissa *Irish Independent* uutisoi usein talouteen liittyvistä aiheista, mitkä kiinnostavat erityisesti yhteiskunnan eliittiä.

Sanomalehtien taustatieto

Ennen varsinaista analyysia on selvitettävä kaikkien käsiteltävien lehtien luonne ja historia. Ketkä omistivat ne, miten ne toimivat, tai mitä ideologiaa ne edustivat?

Irish Independent on hyvä selittää ensimmäiseksi, koska siitä on kaikista eniten akateemista tutkimusta. *Irish Independent* perustettiin vuonna 1905 liikemies William Martin Murphyn johdolla.¹⁶ Lehti kannatti katolilaiskonservatiivisia arvoja ja epävirallisesti konservatiivista Cumann na nGaedheal puoluetta 1900-luvun alussa.¹⁷ Lehti tunnettiin 1900-luvun alussa hyvin sen katolilaisen kirkon kannatuksesta. Sen yleisenä ohjenuorana oli välttää minkäänlaisten Irlannin kirkkoa satuttavan uutisen julkaisemista, mikä olisi voinut johtaa kirkon kritisoimaan lehteä.¹⁸

Irlannin katolinen kirkko oli edelleen vaikutusvaltainen järjestö 1900-luvun alun Irlannissa, vaikka pappien ja piispojen symbolinen valta oli heikentynyt muualla Euroopassa vuosisatojen aikana. 1900-luvun alun Irlannin kaltaisessa konservatiivisessa yhteiskunnassa uskonnon symbolinen valta oli tavallista korkeampi, mutta se ei yksinään selitä sitä, miten Irlannin kirkko säilyi tärkeänä vaikuttajana. Suurin yksittäinen syy tähän poikkeukseen oli Irlannin kirkon suuri yksityisomaisuus ympäri maata. Vuonna 1978 historioitsija Andrew Reevesin haastattelema Chris O’Sullivan kertoi, miten katolilainen kirkko oli Irlannin yksi suurimpia vuokraisäntiä.¹⁹ *Irish Independent* sai kirkkoa puolustamalla vaikutusvaltaiseen organisaatioon yhteyksiä, jonka vuoksi *Irish Independentin* tuki kirkolle omasi myös pragmaattisen puolen arvopohjaisen lisäksi.

Irish Independent oli yksi johtavista valtavirtalehdistä Irlannissa ja sitä kautta näkyvimpiä. Isot lehdet Irlannissa panostivat omaan näkyvyyteensä. Esimerkiksi vuoteen 1909 asti suuret sanomalehdet palkkasivat lapsia levittämään lehtien julisteita vilkkaille teille ja kaataamaan niiden päälle vettä, jotta ohikulkijat huomaisivat uusien julkaisujen uutisotsikot.²⁰ Samoin

---

¹⁵ Vella 2009, 220

¹⁶ O’Brien 2017A

¹⁷ O’Brien 2017B, 8.

¹⁸ O’Brien 2017B, 8.

¹⁹ O’Brien 2017, 59.

²⁰ Rains 2016, 142

suurimmat lehdet panostivat saamaan julkaisunsa sanomalehtien jälleenmyyjien kojujen näkyvimpiin paikkoihin.²¹ Irlannin valtavirtalehdet käyttivät siis paljon rahaa mainostukseen.

Irish Independent oli Irlannin valtavirtalehdistä markkinatavoitteisin julkaisu.²² Toisin sanoen se keskittyi erityisesti rahallisen tuoton tekemiseen. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, että se oli yksi suurista sanomalehdistä, jotka lobbasivat lehtipoikien ammatin laillisuuden säilyttämiseksi,²³ vaikka monet lehtipojat olivat päätyneet tämän työn vuoksi harjoittamaan lapsiprostituutiota voidakseen elättää itsensä.²⁴

Voitontavoitteluun liittyen *Irish Independentin* kirjoitukset kannustivat Britannian alla ollutta Irlantia hakemaan lisää itsemääräämisoikeutta Britanniasta. Tämä ei kuitenkaan koskenut taloudellista itsenäisyyttä. Lehden omistajalla William Martin Murphyllä oli paljon liiketoimintaa Britannian imperiumissa, jonka vuoksi *Irish Independent* vastusti Irlantia katkaisemasta taloudellisia siteitään Britanniasta.²⁵

Irish Independent oli vahvasti kansallismielinen. 1900-luvun alussa se oli yksi Irlannin lehdistä, joka lisäsi Irlannin perinteistä gaelin kieltä varten palstatilaa julkaisuihinsa.²⁶ Ideana oli tukea irlantilaisten isänmaallisuutta lisäämällä gaelin kielen osaajia. Gaelia puhuttiin eniten perinteisellä maaseudulla. Nämä alueet olivat yleisesti köyhiä, minkä vuoksi *Irish Independent* usein kirjoitti elitistisesti maaseudusta, vaikka se ironisesti samaan aikaan ihannoit gaelin puhujia.²⁷

Irish Independent ei pitänyt kilpailijoista. Vuonna 1924 *Irish Independent* osti *Irish Journal* lehden 24000 punnan hinnalla.²⁸ *Irish Journal* oli aikanaan yksi pääkilpailijoista *Irish Independentille*, mutta se oli menettänyt paljon lukijoita 1920-luvulle siirryttäessä. Se oli kuitenkin kasvattanut taas markkinaosuuttaan vuonna 1923, jonka vuoksi *Irish Independentin* mahdollisen kilpailijan paluu estettiin aikaisin ostamalla koko lehti.²⁹ Samoin vuonna 1926 *Irish Independent* tuki Irlannin hallituksen aloitetta kieltää britannialaisten lehtien

---

²¹ Rains 2016, 147

²² Kenneally 2011, 222

²³ Rains 2016, 155

²⁴ Rains 2016, 153

²⁵ Fhaoláin 2014, 72

²⁶ Fhaoláin 2014, 64

²⁷ Fhaoláin 2014, 67

²⁸ Horgan 2017, 27

²⁹ Horgan 2017, 27

maahantuonti, koska se kuului lehtiin, jotka olisivat menettäneet eniten markkinaosuutta ulkomaalaiselle kilpailulle.³⁰

Irish Independentin päätoimittajaksi palkattiin Timothy Harrington vuonna 1905. Harrington päätoimittajana oli pääsyy *Irish Independentin* journalistisiin uudistuksiin. Hän keskitti lehden fokuksen palvelemaan konservatiivista ja keskiluokkaista asiakaskuntaa. Hänellä oli myös poikkeuksellisen paljon päätösvaltaa siitä, miten *Irish Independent* uutisoi. Hän lisäsi *Irish Independentin* keskittymistä tuoton tekemiseen ja objektiivisuuteen, ja vähensi sen poliittisia kannanottoja.³¹

Viimeinen ja tutkimukselle kenties tärkein taustatieto *Irish Independentista* on sen ja ammattiliittojen väliset huonot suhteet. Vuonna 1913 tapahtui Dublinin työnseisaus, joka on Irlannin historian merkittävin työriita. William Martin Murphy, *Irish Independentin* omistaja, oli työnantajien liittouman johtohenkilö työnseisauksen aikana.³² Tutkija David Tomsin mukaan *Irish Independent* kirjoitti kymmenen vuotta työnseisauksen jälkeenkin James Larkinista ja hänen uudesta Workers Union of Ireland ammattiliitostaan: ”värikkäästi, lähes hysteerisesti ja selvästi puolueellisesti Larkinia vastaan.”³³ *Irish Independentin* taustan voidaan siis olettaa vaikuttaneen ammattiliittoja koskevien uutisten paikkansapitävyyteen.

Ammattiliittojen lehtien taustaa on vaikeaa selittää, koska niistä on hyvin vähän tutkimusta. Esimeriksi *The Voice of Labour* lehti oli johtava työväenlehti Irlannissa vuosien 1924–1926 välillä, mutta en löytänyt yhtäkään tutkimusta, joka käsittelisi tämän lehden taustaa edes ohimennen. Tämän vuoksi suurin osa näiden lehtien taustasta ja historiasta on kerätty niiden julkaisemien uutisten pohjalta. On myös hyvä huomioida, että suurin osa *The Voice of Labourin* taustasta koskee myös *The Irishman* sanomalehteä. Vuonna 1927 *The Voice of Labour* liitettiin taloudellisista syistä osaksi uutta *The Irishmania*.³⁴ Tämän vuoksi *The Irishman* on enemmän jatkumoa *The Voice of Labourille*. Tärkein käytännön muutos oli se, että *The Irishman* ei kuulunut yksinään ITGWU ammattiliitolle. ITGWU jakoi sen Irlannin ammattiliittojen kongressin ja työväenpuolueen kanssa.³⁵

---

³⁰ Horgan 2017, 29

³¹ Larkin 2009

³² Morrissey 2007, 72–73

³³ Toms 2019, 91

³⁴ From now onward The Voice of Labour will be incorporated with The Irishman. The Voice of Labour 7.5.1927, 10

³⁵ From now onward The Voice of Labour will be incorporated with The Irishman. The Voice of Labour 7.5.1927, 10

The Voice of Labour oli Irish Transport and General Workers' Union (ITGWU) ammattiliiton julkaisema sanomalehti. Tämän vuoksi on aiheellista tehdä lyhyt katsaus ITGWU ammattiliiton historiaan selvittääkseni, miten ITGWU:n politiikka vaikutti *The Voice of Labouriin*. Kuten aiemmin jo mainitsin, Irlannin ammattiliitot olivat poliittisesti merkittäviä 1920-luvun alussa. Niiden vaikutuskyky perustui pääsääntöisesti ammattiliittojen järjestäytymiseen yhden organisaation alle. Tämä organisaatio oli ITGWU.

ITGWU perustettiin vuonna 1909. Sen perustaja oli James Larkin, joka omasi syndikalistisen näkemyksen ammattiliitoista. Syndikalismin mukaan ammattiliitot toimivat ensimmäisenä ja viimeisenä askeleena sosialistisen valtion luomisessa haalimalla jatkuvasti lisää valtaa. Kun ammattiliitot vahvistuisivat tarpeeksi, ne voisivat päättää, miten maan taloutta pyöritetään. Taloutta halliten ammattiliitot pystyisivät lopulta hajottamaan hallituksen ja perustamaan oman sosialistisen valtion sen tilalle.

James Larkin lähti Yhdysvaltoihin vuonna 1914. Väli vuosina 1914–1916 James Connolly johti liittoa. Connolly oli radikaalein ITGWU:n johtajista, joka uskoi sosialismin olevan saavutettavissa Irlannissa ainoastaan itsenäistymisen kautta. Connolly osallistui pääsisäiskapinaan yhtenä johtajista ja hänet teloitettiin monen muun johtajan kanssa englantilaisten joukkojen toimesta kapinan päätyttyä vuonna 1916.

James Connollyn menehtymisen jälkeen ITGWU kärsi johtajan puutteesta pitkään, kunnes 1920-luvun alussa William O'Brien nousi uudeksi johtajaksi.³⁶ William O'Brien oli näkemyksiltään lähempänä sosiaalidemokraattia tai demokraattista sosialistia kuin syndikalistia ja hän vastusti aseellista toimintaa. O'Brien uudisti ammattiliiton hallintoa, jolla hän esti Larkinia pääsemästä takaisin ITGWU:n johtajaksi tämän palattua Irlantiin vuonna 1923.³⁷ O'Brienin uudistukset johtivat O'Brienin ja Larkinin väliseen valtataisteluun, mikä johti Larkinin erottamiseen vuoden 1924 maaliskuussa. Tämän jälkeen Larkin perusti oman ammattiliittonsa Workers' Union of Ireland vuonna 1924. ITGWU menetti Larkinin uuden ammattiliiton vuoksi 2/3 Dublinin jäsenistään, noin 18000 ihmistä.³⁸ Jäsenien menetys oli kova isku ITGWU:lle, koska suurkaupungit ovat aina olleet ammattiliittojen ydinalueita. Tapahtumien johdosta vuosi 1924 merkitsi ITGWU:n vaikutusvallan lopun alkua. Tämä kehityshistoria selittää pääsyyt ammattiliiton ideologiseen kehitykseen. Radikaalimpien James

---

³⁶ Morrissey 2007, 191

³⁷ Morrissey 2007, 212–213

³⁸ Morrissey 2007, 226

Connollyn ja James Larkinin jälkeen johtajaksi päätyi maltillisempi William O'Brien, joka ohjasi ammattiliiton radikalismista kohti reformismia.

Tämän pohjalta voi päätellä, että *The Voice of Labour* oli sosiaalidemokraattista ideologiaa kannattavan ammattiliiton ohjauksessa toimiva sanomalehti. Samalla lehdessä oli myös radikaalimpia ajatuksia omaavia toimittajia, kiitos James Connollyn ja James Larkinin vanhojen vaikutteiden.

The Voice of Labourin olisi siis voinut olettaa olleen suurimmaksi osaksi sosiaalidemokraattista linjaa noudattava kuten ITGWU. Lehdessä työskenteli kuitenkin ihmisiä, jotka kannattivat radikaalimpaa vasemmistolaista ideologiaa kuin ammattiliiton johto. *The Voice of Labour* lehden päätoimittajana toiminut Archibald Heron oli vanhan kaartin syndikalisti. Heron oli James Connollyn ystävä, mikä näkyi esimerkiksi siinä, että hän oli vastuussa sadan viidenkymmenen miehen tuomisesta Belfastista Tyroneen pääsiäiskapinan aikana.³⁹ Tämä oli osoitus siitä, että Heron ei pelännyt käyttää aseellisia, saati muita suoria poliittisia toimia aatteensa edistämiseksi.

Heronin lisäksi lehden yhtenä toimittajana toimi ajoittain mies nimeltä Cathal O'Shannon. Hän kirjoitti ajoittain artikkeleita *The Voice of Labourille* ja *The Irishmanille* 1920-luvulla. Hänet erotettiin reformistina Irlannin sosialistisesta puolueesta vuonna 1921, mutta hän omasi selkeitä sympatioita äärivasemmistolaisia ideoita kohtaan. Hänen vastustajansa kutsuivat häntä usein bolševikiksi, koska hän väitti Irlannin tarvitsevan Neuvostoliiton kaltaista hallitusta. Hän myös moitti Neuvostoliittoon kohdistettua kritiikkiä Irlannissa kohtuuttomaksi.⁴⁰

O'Brienin maltillisemmän reformismin ja Heronin syndikalismin ideologiset erot tulevat hyvin ilmi *The Voice of Labourin* julkaisussa vuodelta 1924. Heron ja O'Brien pitivät molemmat Nenaghissa pidetyssä ITGWU:n kokoontumisessa omat puheet, mitkä erosivat selvästi toistensa sävystä. Heron kuvaa puheessaan palkkatyötä orjuudeksi, ja miten ammattiliiton kuuluisi taistella työväen vapauden puolesta. Hän mainitsee, että Cumann na nGaedheal puolueen johtama hallitus ei ole yksin syyppää Irlannin tilanteeseen ja että Sinn Féin puolue on yhtä lailla syyllinen.⁴¹ Heronin mukaan työläisen ei tulisi luottaa yhteenkään poliitikkoon. Heronin väitteen voisi tulkita tarkoittavan, ettei työläisen pidä luottaa työväenpuolueen ulkopuolisiin poliitikkoihin. Tätä johtopäätelmää vahvistaisi fakta siitä, että vuonna 1924 Heron oli yksi työväenpuolueen ehdokas vaaleissa.⁴² Hän ei kuitenkaan puheessaan viitannut kertaakaan työväenpuolueen tärkeyteen.

O'Brienin pitämä puhe oli Heroniin verrattuna passiivisempi ja vähemmän hallitusta kritisoiva. Hän puhui, miten itsenäisyyden jälkeen työnantajat ovat leikanneet palkkoja, mutta

---

³⁹ Ferriter 2013

⁴⁰ White 2009

⁴¹ A big labour demonstration at Nenagh, *The Voice of Labour* 12.4.1924. S8

⁴² Ferriter, 2009

ei todennut tämän olleen hallituksen syytä. O'Brien mainitsi myös uuden hallituksen voivan luoda työväkeä palvelevia lakeja, kunhan työväenpuolueen ehdokkaat pääsevät hallitukseen.⁴³ Heronin puhe oli kriittisempi, kyynisempi ja suoraan toimintaan kannustava. O'Brien oli puheessaan varovaisempi ja käytti siinä diplomaattisempia ilmaisuja. Heron oli ammattiliiton hierarkiassa O'Brienia alempana, mutta hän ei sovittanut näkemyksiään O'Brienin mielipiteisiin sopiviksi puheessaan. Tästä voidaan päätellä *The Voice of Labourin* omanneen hyväksyvämmän ilmapiirin radikaaleille ideoille Heronin toimiessa sen päätoimittajana, jonka turvin *The Voice of Labourissa* työskennelleet toimittajat pystyivät nojaamaan enemmän ITGWU:n linjasta vasemmalle kirjoituksissaan. Tämä eroaa valtavirtalehdistä, joissa omistajan näkemyksistä poikkeaminen on harvinaista. Jo 1800-luvun lopun Irlannissa monet valtavirtavirtalehtien toimittajista harrastivat itsesensuuria, eivätkä aina olleet samaa mieltä kirjoittamiensa artikkelien kanssa.⁴⁴

Toinen tärkeä huomio ammattiliittojen julkaisemista lehdistä on se, että ne eivät olleet luonteeltaan voittoja tavoittelevia. Niillä ei ollut mahdollisuutta kilpailla samoista lukijoista valtavirtalehtien kanssa. Tämä näkyi esimerkiksi lehtien mainoksissa. Tutkimissani ammattiliiton lehdissä ei mainostettu kalliita luksustuotteita, kuten jalokiviä tai automobiileja. Suurin osa *The Voice of Labourin* mainoksista mainosti tavallisen työläisen luksustuotteita, kuten toffeeta, kahvia, tai teetä. Palvelut, joita mainostettiin, olivat myös pienistä Dublinin liikkeistä. Valtavirtalehtien mainokset mainostivat paljon enemmän kalliita luksustuotteita, kuten muotia, hajuvesiä ja automobiileja. Ammattiliiton lehdille mainosten päätarkoitus oli rahoittaa lehden toimintaa ja luoda verkostoja ammattiliiton ja paikallisten pienyritysten välillä, ei luoda rahallista voittoa itse ammattiliitolle. Ammattiliitoilla oli toisia keinoja rahoittaa toimintaansa jäsenmaksujen lisäksi. Esimerkiksi yksi suurimpia tulonlähteitä ammattiliitoille 1900-luvun Irlannissa olivat sopimusrahat. Työnantaja joutui usein maksamaan ammattiliitolle sovittelupalkkion työriidan neuvottelujen päätyttyä onnistuneesti. Tämä oli myös yksi syy ITGWU:n heikentymiselle. Lakkojen määrän laskiessa 1920-luvun edetessä, myös ratkaisujen neuvotteluista ansaitut sopimuspalkkiot vähenivät.⁴⁵

Viimeinen taustatieto ammattiliiton lehdistä on se, että ne olivat ideologisesti latautuneita eivätkä panostaneet puolueellisuutensa peittämiseen yhtä paljon kuin valtavirtalehdet. *The Irishman* jopa myönsi uusille lukijoille vuoden 1928 joulunumerossaan olevansa luonteeltaan propagandistinen julkaisu.⁴⁶ Kuten jo aiemmin kerroin, ammattiliittojen lehdet eivät kyenneet kilpailemaan samoista lukijoista valtavirtalehtien kanssa. Kotimaan kilpailun lisäksi Britanniaasta tuodut lehdet olivat erityisen suosittua luettavaa Irlannin työväen keskuudessa.⁴⁷ Tämän takia ammattiliiton lehdille oli suotuisampaa keskittyä eniten oman lukijakuntansa kysyntään ja tarpeisiin, kuin tavoitella sen ulkopuolelta uusia lukijoita. Tämä näkyi lehtien kirjoitustyyliä.

⁴³ A big labour demonstration at Nenagh, *The Voice of Labour* 12.4.1924. S8

⁴⁴ Foley 2011, 29–30

⁴⁵ Devine 2009, 87

⁴⁶ A Merry Christmas and A Happy New Year, *The Irishman* 15.12.1928, 1

⁴⁷ Horgan 2017, 21–22

Valtavirtalehdillä on palkkalistoillaan useita editoijia, jotka yleensä karsivat toimittajien kirjoituksista epäviralliset kannanotot pois. Tämän ansiosta sanomalehden uutiset rakentavat suurimmaksi osaksi yhtenäistä narratiivia, vaikka sen alla työskentelisi kymmeniä journalisteja. Valtavirtalehden uutisia analysoidessa täytyy panostaa erityisesti siihen, mitä yksityiskohtia uutisesta on jätetty pois sen rakentaman narratiivin säilyttämiseksi.

Irish Independentiin verrattuna Irlannin 1920-luvun ammattiliittojen lehdet olivat kuin avoin kirja. Mikäli uutinen oli ammattiliitoille epämieluisa, siitä uutisoitiin mahdollisimman vähän tai ei ensinkään. Tästä syystä tutkimissani ammattiliittojen lehdissä uutisoidaan liittojen häviämistä lakoista huomattavasti vähemmän kuin *Irish Independentissä*. Samoin ammattiliittojen lehdet tekivät selväksi uutisissaan, mitä mieltä nämä olivat poliisista, hallituksesta ja Irlannin tuomioistuimesta.

1 Sanomalehtien uutisointi aikana ennen hätälakeja

Tässä luvussa käsittelen *The Voice of Labourin* ja *Irish Independentin* uutisia vuodesta 1923 vuoden 1926 marraskuuhun ennen ensimmäisen hätälain voimaantuloa. Tämän luvun tarkoituksena on tutkia, miten *The Voice of Labour* uutisoi ennen hätälakeja, jotta sen kehitystä voidaan seurata. *The Voice of Labour* pyrki alkuun luomaan keskustelua uuden hallituksen kanssa reformeista työpaikkoihin, mutta ajan kuluessa lehden uutisointi muuttui kriittisemmäksi. Lisäksi kappaleessa käsitellään oliko *Irish Independentin* ammattiliittoja kohtaan esittämässä kritisoinnissa mitään poikkeuksellista tähän aikaan.

Ensimmäisessä alaluvussa tutkitaan *The Voice of Labourin* kehitystä vuosien 1923–1925 aikana ja verrataan *The Voice of Labour* ja *Irish Independent* lehtien uutisointia lakkoihin liittyen näinä aikoina. Toisessa alaluvussa analysoidaan *The Voice of Labourin* kritiikkiä oikeuslaitosta kohtaan vuonna 1926 ja loppuun esitetään päätelmiä tehdyistä havainnoista.

1.1 The Voice of Labourin kehitys reformismista sarkasmiin

The Voice of Labour uutisoi aluksi noudattaen laajalti O'Brienin kannattamaa reformismia. Vuoden 1923 alussa lehti ei ollut erityisen kriittinen tai käyttänyt suurissa määrin sarkasmia uutisoidessaan hallituksesta. Vuoden 1923 kesäkuun julkaisussa on kokonaisen sivun mittainen mielipidekirjoitus Patrick Thompson nimiseltä henkilöltä. Ei ole tietoa kuka tämä henkilö oli, vai oliko kyseessä salanimi. Mielipidekirjoituksen mukaan Irlannin paikkakuntien hallinto kannattaisi järjestää ottamalla työväen näkökulma huomioon.⁴⁸ Kirjoitus oli hyvin asiallinen, eikä se kritisoinut hallituksen toimia. Sitä voi pitää esimerkillisenä reformismia kannattavana kirjoituksena, kuten näkee alkukirjoituksesta:

This article is an attempt to suggest a possible Labour policy and to stimulate constructive criticism, so that a sound and comprehensive policy may be evolved.⁴⁹

Vuoden 1923 loppupuolella alkoi jo esiintyä ensimmäisiä merkkejä *The Voice of Labourin* kirjoitustyylin muuttumisesta. Syyskuun julkaisussa lehti kysyi artikkelissaan, onko hallituksella mitään poliittista linjaa Britannian diplomaattisten suhteiden lisäksi. Vaikka artikkelissa hallitus oli kritiikin pääkohteena, äänestäjiä arvosteltiin eniten. Lehti solvasi äänestäjiä poliittisen älykkyyden puutteesta, koska suurin osa heistä ei ollut äänestänyt työväenpuoluetta vuoden 1923 vaaleissa. Se kuvaili, miten äänestäjät eivät rasittaneet heidän hupsuja pääparkoja liian monella poliittisella ajatuksella.⁵⁰ Thomas Morrissey esittää, että huono vaalitulos johtui pääsääntöisesti James Larkinin ja William O'Brienin keskinäisestä valtataistelusta, mikä alkoi vaalivuonna 1923 Larkinin palattua Irlantiin. Johtuen siitä, että

⁴⁸ Patrick, Thompson: Labour and local government. *The Voice of Labour* 9.6.1923, 7–8

⁴⁹ Patrick, Thompson: Labour and local government. *The Voice of Labour* 9.6.1923, 7–8

⁵⁰ Has the Government any Policy? *The Voice of Labour* 29.9.1923, 6

suurimmalla osalla työväenpuolueen edustajista oli siteitä ammattiliittoon, Larkinin ja O'Brienin keskinäinen valtataistelu vahingoitti välillisesti työväenpuolueen mainetta äänestäjien silmissä. Moni äänestäjä uskoi työväenpuolueen olevan kykenemätön johtamaan maata, jos se riiteli sisäisesti jo ennen hallitukseen kuulumistakin.⁵¹

Tästä hallituksen moittimisesta huolimatta *The Voice of Labour* ei vielä vuonna 1923 ollut aggressiivinen hallitusta kohtaan, vaikka se vuoden lopussa aktiivisesti kritisoikin hallituksen tekemiä toimia. Tämä johtui hallituksen pyrkimyksestä käyttää entisiä sotilaita halpana työvoimana teiden kunnossapidossa, minkä liitto pelkäsi johtavan palkkatason laskemiseen.⁵²

Vuonna 1924 lehden vastenmielisyys hallitusta kohtaan tulee jo selkeämmin esille. Tämä on hieman yllättävää, koska vuonna 1924 lakkoja oli vähemmän verrattuna vuoteen 1923.⁵³ Lakot ovat yksi pääsystä ammattiliittojen ja hallituksen välien pahenemiselle. Näiden suhteen olisi siten voinut olettaa parantuneen tai ainakin pysyneen samanlaisena lakkojen vähentyessä. Pääsyy tähän muutokseen juontuu hallituksen harjoittamasta politiikasta. Vuonna 1924 hallitus leikkasi eläkemaksuja kymmenestä shillingistä viikossa yhdeksään shillinkiin ja poisti työttömyysturvan. Työväenpuolue turhautui tästä päätöksestä, erityisesti kun hallitus ei ottanut huomioon sen vastalauseita ratifioidessaan nämä asetukset.⁵⁴ Työväenpuolueen siteet ammattiliittoihin ja näiden asetusten suuret haitat työntekijöille selittävät, minkä vuoksi *The Voice of Labour* lisäsi haukkumasanoja hallituksesta uutisoidessaan.

Esimerkiksi vuoden 1924 heinäkuussa julkaistussa kolumnissa kirjoitettiin hallituksen määräyksestä perustaa komitea. Sen tarkoituksena oli tutkia lakien vaikutusta Dublinin julkisiin palveluihin ja verotukseen, ja mitä muutoksia näihin voisi tehdä.⁵⁵ Kirjoittaja kutsui hallituksen päätöstä jättää työväen edustajat komissiosta pois typeräksi päätökseksi, joka tehtiin petollisella motiivilla. Kirjoittaja käytti vielä karumpaa kieltä ruokakauppiaita kohtaan. Se toivoi kuolemaa ruokakeplottelijoille, keitä lehti syytti vauvojen murhaamisesta näiden myytyä huonolaatuista maitoa asiakkailleen.⁵⁶

Ammattiliittojen vihamielisyys hallitusta kohtaan kasvoi vuoden 1924 aikana, mutta kiinnostavasti *The Voice of Labour* julkaisi tässä kohtaa eniten kunnianloukkausta muistuttavia kolumneja James Larkinista, eikä hallituksesta. Esimerkiksi Dublinin maakaasuyhtiön työntekijöiden toukokuussa järjestettyä lakkoa käsittelevässä kolumnissa Larkinia haukuttiin perusteellisesti. *The Voice of Labour* kuvasi Larkinin olleen: "Heaven-sent leader who created the sun, moon and stars, as well as the earth." Tämän lisäksi Larkinia kutsuttiin diktatuuria rakentavaksi valehtelijaksi, ja miehiä, jotka seurasivat häntä hölmöiksi lampain.⁵⁷ *The Voice of Labour* haukkui Larkinia niin pahasti, että harvinaisesti jopa ammattiliittoja yleensä vastustava *Irish Independent* kopioi artikkelin sanasta sanaan

⁵¹ Morrissey 2007, 220

⁵² Here and There. Country roused from end to end: Storm of protest government scabbery. *The Voice of Labour*, 22.12.1923, 2

⁵³ Brannick 2000, 117

⁵⁴ Morrissey 2007, 235

⁵⁵ Tackle the pirates, *The Voice of Labour* 19.7.1924, S4

⁵⁶ Tackle the pirates, *The Voice of Labour* 19.7.1924, S4

⁵⁷ The gas workers cut their own throat, *The Voice of Labour* 24.5.1924, S4

seuraavan päivän julkaisuunsa.⁵⁸ Lehden kielenkäyttö alkoi vuosi vuodelta sisältää enemmän sarkasmia ja se alkoi haukkua suoraan poliittiset henkilöt, joista sen omistama ammattiliitto tai toimittajat eivät pitäneet.

Irish Independentin uutisointi näinä vuosina noudatti *The Voice of Labouriin* verrattaessa samaa kaavaa, mitä se oli noudattanut jo vuosia. Tämä näkyi esimerkiksi vuoden 1924 Inchicoren rautatielakkoa käsittelevässä artikkelissa. Kyseisessä lakossa rautateiden asentajien ja ruuvipenkkipien välille oli tullut erimielisyyttä työtehtävien jakamisesta. Tämä erimielisyys kehittyi lakoksi. Yhtiö valitti tilannetta ja kertoi voivansa heti lakon päättymisen jälkeen voivansa palkata 5/6 työntekijöistä takaisin töihin huolimatta siitä, että nämä olivat lakkoilleet laittomasti.⁵⁹

Päältäpäin kirjoitus noudattaa ihanteellisesti puolueetonta uutisointia, mutta tarkemmin katsottuna se suosi työnantajapuolta. Ammattiliiton kieltäytyminen työnantajien tarjouksesta lakon lopettamiseksi antaa vaikutelman, että liitto oli haluton neuvottelemaan. Artikkelin alussa kirjataan Workers' Union of Ireland ammattiliiton julkaisemat ehdot neuvotteluiden aloitukselle lakon päättämiseksi. Yksi näistä oli vaatimus siitä, että ketään lakkoilijaa ei eroteta. Työnantajapuoli sanoi kuitenkin työllistävänsä lakon jälkeen vain 5/6 työntekijöistä ja etteivät he uskoneet neuvottelujen olevan mahdollisia. Työnantajien tarjous oli siten todellisuudessa uhkavaatimus lakkoilijoille eikä tarjous, mikä osoitti työnantajien olleen todellisuudessa yhtä haluttomia neuvottelemaan lakon ratkaisemisesta kuin ammattiliitonkin.

Samanlaista käytöstä esiintyi *Irish Independentin* uutisoidessa lakkoilevista muusikoista vuonna 1923. 1920-luvun Irlannissa mykkäelokuvista oli tullut hyvin suosittua ajanvietettä. Tämän vuoksi muusikoita palkattiin Dublinin elokuvateattereihin soittamaan esityksiä varten.⁶⁰ Muusikot esittivät vuonna 1923 elokuvateattereille vaatimuksen nostaa minimipalkkaa 25 % korkeammaksi. He oikeuttivat tämän vertaamalla palkkojaan englantilaisiin kollegoihinsa. Englannin pikkukaupunkien elokuvateattereissa työskennelleet muusikot saivat keskimäärin 20 %:a enemmän palkkaa kuin Dublinin soittajat.⁶¹ Elokuvateatterien omistajat vastasivat vaatimukseen asettamalla työsulun ja palkkaamalla muusikoita muualta.⁶² *Irish Independent* uutisoi, että muusikot olivat itse aloittaneet lakon ja vaatineet kaikille 25 %:in palkankorotusta useiden muiden etujen lisäksi. *Irish Independent*

---

⁵⁸ Dublin gas strike. Transport union and the strikers. 24.5.1924, 5

⁵⁹ Rail strike deadlock, *Irish Independent* 26.8.1924, 5

⁶⁰ Toms 2019, 90

⁶¹ Toms 2019, 90–91

⁶² Toms 2019, 93

kuvasi tätä muusikoiden offensiiviseksi, mikä rikkoi aiempaa työ sopimusta.⁶³ Näistä julkaisuista voi päätellä, että *Irish Independent* ei tuntenut sympatiaa ammattiliittoja ja lakkoilijoita kohtaan vuosina 1923–1924. *Irish Independentin* ei voi sanoa muuttaneen kirjoitustyyliään näinä vuosina.

Vuonna 1925 *The Voice of Labourin* uutisointi muistutti parin edeltävän vuoden uutisointia. Kritiikkiä esivaltaa kohtaan esitettiin, mutta se ei vielä ollut yhtä sarkastista kuin vuoden 1926 uutisointi. Heinäkuun julkaisun etusivulla on artikkeli poliisin suorittamasta pidätyksestä Metropole-hotellin lakkoon liittyen. Poliisi oli pidättänyt lakonjohtajan C.F. Ridgwayn. Lakonjohtaja Ridgwayta syytettiin laittomasta tunkeutumisesta hotelliin ja laillisen toimen estämisestä, kun hän oli huutanut ruokailusalissa työskennelleille lakonrikkokojille näiden rikkovan toimillaan ammattiliiton ja hotellin välillä tehtyä sopimusta. Sopimuksen mukaan hotelli sai palkata ainoastaan ammattiliittoon kuuluvia työntekijöitä.⁶⁴

Etusivulla käsiteltiin tätä tapausta myös toisessa artikkelissa. Siinä kritisoitiin Dublinin poliiseja. *The Voice of Labour* kutsui poliiseja tietämättömiksi Irlannin työlaeista, tai tarkoituksella näitä rikkoviksi. Se myös esitti syytöksiä poliisien puolueellisuudesta, kun nämä eivät puuttuneet lakonvastustajien väkivaltaiseen toimintaan samalla vakavuudella. Suoraa haukkumista ei kuitenkaan esiinny.⁶⁵

Poliisien puolueellisuus sopisi yhteen Irlannin poliiseja koskevan tutkimuksen kanssa. Irlannin poliisien johtajan Eoin O’Duffyn elämäkerran kirjoittanut tutkija McGarry kirjoitti, että O’Duffy vihasi kaikkea vasemmistolaista. Hän uskoi ammattiliittojen ja vapaamuurareiden juonittelun olleen pääsyy Irlannin vastoinkäymisiin.⁶⁶ Poliisien puolueellisuudelle oli siis todellisuudessa pohjaa. Tapaus ei kuitenkaan ollut niin mustavalkoinen kuin *The Voice of Labour* antoi ymmärtää.

Irish Independent esitti aiemmin mainituissa uutisissa lakkoilijoiden olevan ainoita syyäitä työriitojen syntymiseen. *The Voice of Labour* toimi päinvastaisesti ja kuvaili lakkoilijoiden olleen täysin syyttömiä. Lehti kirjoitti kaikkien lakkoilijoiden puhuneen hiljaisella ja kohteliaalla äänensävyllä koko lakon aikana, vaikka poliisit ja lakonrikkokojat todistivat lakkoilijoiden korottaneen ääntään useamman kerran. Esimerkiksi kun lakonjohtaja Ridgway pidätettiin toisen kerran lakonrikkokojan pelottelemisesta saman lakon aikana, lehti kuvasi

---

⁶³ Toms 2019, 91–92

⁶⁴ Officials in court. First Ridgway case. *The Voice of Labour* 18.7.1925, 1

⁶⁵ ”The broken law” in Dublin. Worker’s fight for Union Labour and Pickets’ rights. 18.7.1925, 1

⁶⁶ McGarry 2008, 139

hänen puhuneen täydellisen maltillisella ja kohteliaalla tavalla lakonrikkojalle.⁶⁷ Mutta kuten aiemmin mainittiin, tämä sama lakonjohtaja oli vastoin hotellin johdon tahtoa marssinut Metropoleen ja vaatinut huutamalla hotellin lakonrikkojia lopettamaan työskentelynsä. Uutinen antaa hyvin yksipuolisen ja ristiriitaisen kuvan lakon tapahtumista, joten on todennäköistä, että *The Voice of Labour* liioitteli vahvasti uutisoinnissaan kirjoittaessaan lakkoilijoiden käyttäytyneen esimerkillisesti.

1.2 Kritiikki oikeutta kohtaan ja ensimmäiset huomiot

The Voice of Labour uutisoi vuoden 1926 huhtikuun julkaisussaan enemmän pitkään kestäneestä Metropole-lakosta, sen jälkeen kun Ridgway oli päätenyt lakon aikana oikeudenkäyntiin syytettynä. Siinä kerrotaan, miten oikeusistunnossa syyttäjä tarjosi lakonjohtaja Ridgwaylle sopimusta, missä kaikki syytteet peruttaisiin vastineeksi lupauksesta poistaa Metropolin lakkovahdit. Lehti huomauttaa tämän olleen merkittävää, koska lakkovahdien poistaminen ei liittynyt alun perin lakonjohtajalle asetettuihin syytteisiin.⁶⁸

The Voice of Labourin toimittaja syytti artikkelissaan tuomioistuinta vallan väärinkäytöstä ja korruptiosta. Kirjoittaja vertasi Ridgwayn tapausta samoihin aikoihin tapahtuneeseen murhasyytteeseen ja kysyi, miksi molempia syytettyjä kohdeltiin yhtä vakavasti. Lehti syytti oikeusistuinta nepotismista, koska valtionsyyttäjäksi oli valittu Metropolin johtajan sukulainen.⁶⁹ Tasavertaisen ja oikeudenmukaisen kohtelun epäamisestä syyttäminen olivat painavia syytöksiä 1920-luvun Irlannin kontekstissa. Irlannin poliisivoimien perustamisen yhtenä ideaalina oli luoda poliittisesti puolueeton poliisivoima, mikä kohtelisi kansalaisiaan tasavertaisina. Moni vaikutusvaltainen irlantilainen kannatti tätä, kuten sisäministeri Cosgrave.⁷⁰ *The Voice of Labourissa* esitetyt syytökset kyseenalaistivat hallituksen lupaukset oikeuden poliittisesta puolueettomuudesta, joka oli uudelle hallitukselle yksi tärkeimpiä keinoja legitimoida uusi hallinto.

⁶⁷ "The broken law" in Dublin. Worker's fight for Union Labour and Pickets' rights. 18.7.1925, 1

⁶⁸ Ridgway Case in the Dail, *The Voice of Labour*, 3.4.1926, 1

⁶⁹ Ridgway Case in the Dail, *The Voice of Labour*, 3.4.1926, 1

⁷⁰ McGarry 2005, 122

Vuonna 1925 julkaistun *The Voice of Labour* numeron etusivulla esitetty pilakuva Irlannin oikeudesta.

Kuvassa kritisoidaan Irlannin oikeuden langettamia tuomioita. Vasemmalla on työläistäustainen mies, joka tuomittiin neljän vuoden pakkotyöhön 112 punnan varastamisesta. Oikealla on asianajaja, joka tuomittiin yhdeksän kuukauden vankeuteen 1312 punnan kavaltamisesta. Second division oikealla alareunassa viittaa etuoikeuksiin, joita suotiin korkea-arvoisille vangeille. Kuvassa oikeus on sokea ainoastaan vasemmanpuoliselle syytetyille, symboloiden puolueellisuutta.

Class war or class justice. *The Voice of Labour*, 23.5.1925, 1

Irlannin lainsäädäntö ja oikeudenkäynti oli hieman monimutkaista 1920-luvulla. Tutkija O'Connell selittää, että monet irlantilaiset halusivat luoda aluksi oman lainsäädännön heti Irlannin itsenäistyttyä kansallissymboliksi Irlannin eroamisesta Britanniasta 1910-luvulla.⁷¹ Vuonna 1924 Irlannin hallitus kuitenkin päätti jatkaa Britannian hallinnon aikaisella lainsäädännöllä ja muokkasi sen vain näyttämään uudelta lainsäädännöltä.⁷² Irlannin 1920-luvun oikeus siis kopioi siirtomaa-ajan lainsäädännön, mikä todennäköisesti synnytti erimielisyyttä lain tulkittamisessa. Tämä voi olla yksi syy, miksi *The Voice of Labour* kritisoi 1920-luvun Irlannin oikeusistuimen tuomioita äänekkäästi.

The Voice of Labour kritisoi oikeutta useasti vuoden 1926 loppupuolella. Vuoden 1926 syksyllä Metropole-lakko oli taas synnyttänyt uutisoitavaa. *The Voice of Labourin* artikkelissa

⁷¹ O'Connell 2015, 91

⁷² O'Connell 2015, 104

kerrotaan, miten poliisitarkastaja McGloin oli poliisiryhmän johtajana pidättänyt seitsemäntoista lakkoilijaa ja vienyt nämä oikeuteen seuraavana päivänä. Kaikki syytetyt oli todettu syyllisiksi ja tuomiona kukin määrättiin maksamaan kaksi puntaa sakkoina.⁷³

The Voice of Labour käytti tässä uutisessaan paljon sarkasmia kritiikissään. Lehti totesi oikeudenkäynnin tapahtuneen nopeasti, sillä tuomarilla oli kiire palata päivänokosilleen. Se myös kysyi retorisesti, voiko Irlannissa löytää oikeutta myös satukirjojen ulkopuolelta. Myös poliisin takavarikoiman lakkokyltin ranskaksi kirjoitettua: ”Lakko Metropolessa.” lausetta kuvattiin artikkelissa ”hyvin epäilyttäväksi.”⁷⁴ Tämä oli selvästi sarkasmia poliiseja kohtaan, jolla pilkattiin poliiseja joko tietämättömiksi tai vainoharhaisiksi näiden takavarikoitua kyltin ainoastaan siksi, että he eivät tienneet mitä siinä luki.

The Voice of Labour kritisoi sarkasmia käyttäen myös *Irish Independent* ja *Irish Press* -lehtiä. Nämä olivat jättäneet artikkeleissaan mainitsematta, miten muut Dublinin ravintolat ja hotellit olivat jo hyväksyneet työehdot, joiden vuoksi Metropole-lakko oli aloitettu. *The Voice of Labour* kommentoi tämän poisjättämisen olleen ”kummallista” toimintaa muulta lehdistöltä.⁷⁵

Selkein päätelmä minkä tästä voi tehdä on se, että *The Voice of Labour* -lehti alkoi käyttää runsaasti sarkasmia kirjoituksissaan vuoden 1926 syksystä eteenpäin. Samoin lisääntynyt kritiikki poliisia ja oikeutta kohtaan viittaisi siihen, että *The Voice of Labourin* toimittajat menettivät luottamustaan ITGWU:n harjoittamaa reformismia kohtaan. *The Voice of Labourin* esittämä kritiikki *Irish Independentia* kohtaan osoittaa, että *Irish Independentin* vihamielisyys ammattiliittoja kohtaan oli molemminpuolista.

Tärkeä havainto *Irish Independentin* artikkelissa on se, että siinä ei mainittu poliisin syytä pidätyksille. *The Voice of Labour* kirjoitti poliisin pidättäneen lakkoilijat ainoastaan pelotellakseen näitä.⁷⁶ Jättämällä syy kertomatta, lukija ohjataan ajattelemaan pidätysten olleen poliittisesti motivoituneita ja lakkoilijoiden olleen syyttömiä. Lehti ei kertonut, minkälaista todistusaineistoa lakkoilijoita vastaan käytettiin oikeudessa, saati kiistänyt niiden aitoutta. Tämä vahvistaa aiempaa havaintoa *The Voice of Labourin* tavasta uutisoida lakoista. Tässäkin artikkelissa se loi mahdollisimman viattoman kuvan lakkoilijoista ja keskittyi kritisoimaan enemmän esivaltaa.

⁷³ The hotel world, *The Voice of Labour*, 14.8.1926, 2

⁷⁴ The hotel world, *The Voice of Labour*, 14.8.1926, 2

⁷⁵ The hotel world, *The Voice of Labour*, 14.8.1926, 6

⁷⁶ The hotel world, *The Voice of Labour*, 14.8.1926, 2

The Voice of Labour kirjoitti hyvin kriittisesti poliiseista ja hallituksesta vuoden 1926 aikana, jolloin esivallan ja ammattiliittojen välit alkoivat kiristyä. *The Voice of Labourin* syyskuussa julkaistussa artikkelissa raportoitiin tulipalosta, missä kuoli neljäkymmentäkahdeksan ihmistä. Elokuvatila sijaitsi yläkerrassa ja sisäänpääsynä toimivat puiset tikapuut, jotka olivat pääsyy näin moneen kuolemaan. Samassa julkaisussa mainittiin poliisin pidättämät seitsemäntoista Metropole-hotellin lakkoilijaa, jotka tämän artikkelin mukaan pidätettiin tuoton tekemisen estämisestä. Artikkelin tarkoituksena oli arvostella poliisia. Elokuvan esitys rikkoi lakia, mutta lehden mukaan poliisi ei ollut kieltänyt sen järjestämistä tai ollut itse paikalla pitämässä huolta turvallisuudesta.⁷⁷ Lehti halusi levittää narratiivia, missä poliisilla oli suurempi kiire hajottaa lakkoja, kuin suojella kansalaisia sallimalla hengenvaarallisten tapahtumien järjestämisen. Tämä kirjoitus oli poliisivoimien lisäksi vihamielinen muutakin esivaltaa kohtaan. Lait suojelevat rikkaita köyhiltä, tuoton edessä lailla ei ole väliä ja ihmisen henki ei ole yhtä arvokas kuin tuotot ja omaisuus, olivat näkyvimmit kirjoittajan väitteet esivaltaa vastaan.⁷⁸

Ammattiliittojen ja hallituksen välit olivat kiristyneet huomattavasti vuoteen 1926 mennessä. Aiemmin mainitun eläkkeiden leikkaamisen lisäksi Shannonin voimalaitoksen rakentaminen oli jatkuvana riidanaiheena vuosien 1925–1927 aikana. Shannonin voimalaitoksen rakennusprojekti oli erittäin tärkeä uudelle hallitukselle, sillä se osoitti itsenäistyneen Irlannin kykenevän suuriin projekteihin. Rakennustöissä käytettiin lähes pelkästään ammattiliittoon kuulumatonta työvoimaa, joiden palkka oli hyvin alhainen.⁷⁹ Työturvallisuus oli myös kauhistuttavaa nykyajan standardeihin verrattuna. Raportoituja työtaturmia tapahtui yhteensä 1373 rakennusten aikana. Kuuluisa Irlannin romanttisen realismin maalari Seán Keating, joka seurasi töitä inspiraation lähteenä, kuvasi muistelmissaan työmaan nostureiden olleen istutettu epävakaaseen saveen ja siten köydet ja kaapelit saattoivat katketa hetkenä minä hyvänsä.⁸⁰ Ammattiliitot pelkäsivät tämän standardisoivan muidenkin suurien kansallisprojektien työolot, jonka myötä näiden kritiikki projektia kohtaan synnytti eripuraa hallituksen ja ammattiliittojen välillä. Kritiikki ihmishengen merkityksettömyydestä voittojen edessä oli siis varsin suosittua ammattiliittojen piirissä näiden vuosien aikana osittain Shannonin rakennustyömaan vuoksi.

⁷⁷ Where the law was relaxed, *The Voice of Labour* 11.9.1926, 4

⁷⁸ Where the law was relaxed, *The Voice of Labour* 11.9.1926, 4

⁷⁹ Hanley 2019, 58

⁸⁰ Hanley 2019, 59

Artikkeleissa tehdyt havainnot vahvistavat mediatutkija Jukka Kortin teoriaa sanomalehtien kehittymisestä. Hänen mukaansa 1800-luvun lopulla porvaristo loi massamedian, jota se käytti mielipiteenmuodostajana ajaakseen omia etujaan.⁸¹ *Irish Independentin* omistama William Martin Murphy käytti lehteään vahingoittaakseen ammattiliittojen mainetta omien liiketoimiensa suojelemiseksi. Vastaavasti ITGWU käytti *The Voice of Labouria* kritisoidakseen hallitusta ja ylläpitääkseen liiton jäsenien mainetta viattomina uhreina lakkojen aikoihin. Irlannin 1920-luvun sanomalehdet eivät selvästikään keskittyneet puhtaasti voittoihin, vaan niille oli tärkeää myös levittää omaa sanomaansa lukijoiden keskuudessa.

Toinen tärkeä huomio on, miten vähän *Irish Independentin* uutiset erosivat toisistaan. Vaikka näin suuren lehden editoijat pyrkivät luomaan yhteisen narratiivin, on silti mahdotonta lehdelle olla välillä poikkeamasta siitä. Kuten valtiotieteilijä Michael Parenti asian ilmaisi, kaikkien lehtien on välillä poikettava narratiivistaan ja käsiteltävä myös niiden arvojenvastaisia uutisia. Jos näin ei koskaan tehdä, lukijat alkavat kyseenalaistamaan lehden imagoa puolueettomana tiedonlähteenä, joka ajaa monet lukijat ostamaan kilpailijoiden julkaisuja.⁸² *The Voice of Labour* ei myöskään julkaissut omaa narratiiviaan satuttavia uutisia käsittelemisensä aineistoissa, mutta sen lukijakunta oli paljon homogeenisempi verrattuna *Irish Independentiin*. *The Voice of Labourin* lukijat olisivat kritisoineet enemmän narratiivista poikkeamista kuin poikkeamattomuutta.

Tähän oli varmasti monia syitä. Kuten johdannossa mainittiin, *Irish Independent* keskittyi erityisesti tuloksen tekemiseen. Kenties sille oli tärkeämpää pitää mainostajat jatkuvasti tyytyväisinä, kuin vaikuttaa lukijoiden mielipiteisiin? Itse uskon pääsyyn narratiivin rikkomattomuuteen juontuneen toimittajien ammattiliittoon kuulumattomuudesta. Irlannin valtavirtalehtien toimittajat eivät kuuluneet ammattiliittoihin kuin vasta 1930-luvulta eteenpäin.⁸³ Toimittajien keskuudessa oli levinnyt 1900-luvun alussa ajatus siitä, etteivät toimittajat tarvitse ammattiliittoa, koska heidän harjoittamansa ammatti ei ollut yhtä rahvaanomaista kuin esimerkiksi tehtaantyöntekijöiden.⁸⁴ Tämä johti heikkoon solidaarisuuteen toimittajien ja ammattiliittojen välillä. Koska toimittajat tunsivat harvoin sympatiaa ammattiliittoa kohtaan, heillä ei ollut henkilökohtaista motiivia poiketa *Irish Independentin* narratiivista. Tämä selittäisi, minkä takia *Irish Independentin* kanta ammattiliittoa ja lakkoja kohtaan oli poikkeuksellisen muuttumaton 1920-luvulla.

---

⁸¹ Kortti 2016, 157

⁸² Parenti 1992, 110–111

⁸³ O'Brien 2017B, 62

⁸⁴ O'Brien 2017B, 30

The Voice of Labour ei selvästi enää vuonna 1926 aikonut mielistellä Cosgraven hallitusta. Esivallan ja ammattiliittojen välit olivat alkaneet kiristyä ITGWU:n menetettyä valta- asemansa ja poliisin toimien muututtua aggressiivisemmiksi lakkoilijoita kohtaan, *The Voice of Labourin* kasvavan kritiikin voidaan tulkita olleen reaktio ITGWU:n ja esivallan välisten kaunojen kasvuun. Hallituksen ja poliisin suuttuttaminen on helppo tulkita tunteelliseksi purkaukseksi, mutta se sisälsi myös pragmaattisuutta.

Itsenäistymissotaa edeltäneessä ajanjaksossa O'Brien oli toiminut työväenliikkeiden edustajana Sinn Féinin kanssa käydyissä tapaamisissa koskien Irlannin itsenäistymistä. Morrisseyn mukaan Sinn Féin itse asiassa luotti O'Brieniin työväenliikkeen jäsenistä eniten.⁸⁵ Mikäli Cosgraven hallitus olisi menettänyt suosiotaan ja hävinnyt vuoden 1927 vaalit, se olisi antanut Sinn Féinista eronneelle Fianna Fáil puolueelle mahdollisuuden muodostaa seuraavan hallituksen. O'Brien olisi tällöin voinut käyttää vanhoja yhteyksiään itsenäisyyttä edeltäneeltä ajalta Fianna Fáiliin saadakseen ammattiliittoja hyödyttäviä lakeja läpi. Työväenpuolueen vaikutusvalta olisi lisääntynyt hallituksessa, jos se olisi päässyt tekemään yhteistyötä Fianna Fáilin kanssa. Ammattiliittojen ja esivallan välit olivat viilentyneet huomattavasti, mikä osittain selittää *The Voice of Labourin* jyrkän kritiikin hätälakeja kohtaan, joita käsitellään seuraavassa kappaleessa.

---

⁸⁵ Morrissey 2007, 165

2 Public Safety Act 1926 aikaiset muutokset

Tässä kappaleessa käsitellään ensimmäistä hätälakia Public Safety Act 1926 ja siihen liittyvää uutisointia. Vuoden 1926 hätälaki antoi poliisille ja hallitukselle paljon enemmän valtaa, mikä näkyi sen herättämässä yhteiskuntakeskustelussa. Tämä hätälaki kohtasi kritiikkiä erityisesti vasemmistolaisilta ja progressiiveilta, jotka sanoivat lain rikkovan kansalaisten perusoikeuksia. Valtavirtalehti *Irish Independent* sen sijaan puolusti hätälain asetuksia, ja sen julkaisema kritiikki laista olikin hajanaista ja peiteltyä. Ensimmäisessä alaluvussa käsitellään Public Safety Act 1926:n tutkimukselle tärkeimpiä asetuksia, sekä miten *The Voice of Labour* ja *Irish Independent* väittelivät hätälakia vastaan ja sen puolesta. Toisessa alaluvussa tarkastellaan, minkälainen vaikutus hätälaille oli Irlannissa, miten hallitus reagoi saamaansa kritiikkiin, ja miten lehdet reagoivat hätälain kehitykseen.

2.1 PSA 1926:n ratifiointi ja lehtien esittämä kritiikki ja puolustus sitä kohtaan

PSA 1926 vahvistettiin 19.11.1926 vastauksena IRA:n olemassaololle, mutta siihen vaikutti myös kyseisen ajan kommunismin pelko. Neuvostoliitto oli perustettu alle kymmenen vuotta aiemmin ensimmäiseksi sosialistiseksi valtioksi, ammattiliitot olivat Irlannissa perustaneet sotilaallisen siiven Dublinin työnseisauksen aikana ja vuoden 1926 toukokuussa Englannin ammattiliitot olivat järjestäneet yleislakon.⁸⁶ Tämän lisäksi tärkeissä hallituksen viroissa oli salaliittoihin uskovia henkilöitä, kuten Irlannin poliisivoimien eli Gardan komissaari O'Duffy, jonka mielestä poliittiset takapakit johtuivat vapaamuurareiden ja syndikalistien salaliitoista hallitusta vastaan.⁸⁷ Hän myös uskoi kommunismin leviämisen perimmäisenä syynä olevan Irlannin kansan moraalisen rappion.⁸⁸ Näiden mainittujen seikkojen vuoksi on todennäköistä, että osa asetuksista luotiin IRA:n vaikutuksen rajoittamisen lisäksi varotoimenpiteeksi myös vasemmistoa vastaan.

Vaikka ammattiliitot ja sosialistit eivät olleet iso uhka hallitukselle, tästä huolimatta hätälakiin lisättiin asetuksia, mitkä olivat haitallisia ammattiliittoja kohtaan. Public Safety Act 1926 jälkiliitteessä on lista teoista, jotka oikeuttavat asetuksessa mainittujen rangaistusten toimeenpanemisen. Näihin lukeutuivat sotilaaksi tekeytyminen, vallankumouksen suunnittelu ja tuhopoltto, mitkä ovat oletettavia toimia aseistetulle vastarinnalle. Ammattiliitoille tärkeimmät kohdat olivat alla luetellut artiklat 2, 7, ja 11.

Artikla 2 määritti, että kaikki vaikutusyritykset saada poliisi jättämään tehtävänsä suorittamatta oli laitonta. Käytännössä tämä merkitsi, että kaikki poliisin pidätyksen vastustaminen sisälsi suuremman riskin, mikä teki lakkoilijoiden pidätyksen estämisestä

---

⁸⁶ Hopkins 2000, 2006

⁸⁷ McGarry 2005, 139

⁸⁸ McGarry 2005, 161

vaikeampaa. Artikla 7 määritti yksityiselle maa-alueelle tunkeutumisen ja siellä oleskelun ilman esivallan lupaa laittomaksi. Artikla 11 kielsi kaiken maan tai tilan laillisen hallinnan, niiden käytön tai niistä nauttimisen häirinnän tai käytön estämisen. Artiklat 7 ja 11 sisälsivät erityisesti lakkoihin kohdistettuja osioita, koska lakkojen kaksi päätoimintoa on seisauttaa työnteko ja estää liittoon kuulumatonta työvoimaa saapumasta työpaikalle. Hallitus pystyi teoriassa artikloihin vetoamalla syyttämään mitä tahansa lakkoo laittomaksi. Tutkimieni aineistojen perusteella hallitus ei kuitenkaan koskaan vedonnut näihin asetuksiin lakkojen kohdalla. Lakot olivat PSA 1926:n aikana niin pieniä, että perustuslaki oli riittävä niitä varten.

The Voice of Labour kritisoi hätälakia pian sen ratifioimisen jälkeen. Lehden mukaan tämän lain säätämiseen vaikutti vahvasti edeltävällä viikolla tapahtunut IRA:n hyökkäys poliisiasemaa vastaan, missä oli kuollut yksi aseistamaton konstaapeli. Lehti arveli, että hallitus julkistaisi pian vanhoja hyökkäykseen liittymättömiä IRA-dokumentteja oikeuttaakseen hätälain. Lehden mielestä hallituksen vallan lisäämiseen ei ollut päteviä oikeutuksia Irlannissa, koska olemassa ollut lainsäädäntö oli jo riittävä käsittelemään IRA:n uhan. Artikkelijatkui väitteellä, jonka mukaan päivittäiset sanomalehdet olivat osallistuneet pelon ilmapiirin lietsomiseen irlantilaisten keskuudessa. Juttu päättyy osanotoilla kuolleen konstaapelin perhettä kohtaan ja kritiikillä hallitukselle konstaapelin kuoleman käyttämisestä vaalitemppuna.⁸⁹

The Voice of Labour syytti artikkelissa hallitusta ja valtavirtalehtiä pelonlietsomisesta, jotta hätälaki saataisiin läpi. Reaalipolitiikan tutkija John Mearsheimer selitti kirjassaan, *Why leaders lie*, että pelonlietsonta on hallitsijoille yleisintä potentiaalisen uhan ollessa vielä pieni. Kansa on useista syistä haluton pysäyttämään uhkia niiden ollessa vielä pieniä, minkä vuoksi hallitseva eliitti käyttää pelonlietsontaa kerätäkseen kannatusta vastatoimien aloittamiseksi.⁹⁰ Tämä analyysi sopii yhteen Irlannissa vallinneen tilanteen kanssa. IRA oli kohtalaisen pieni ja se ei hyökännyt siviilikohteisiin, minkä vuoksi IRA:n vastaiset toimet eivät olleet ensimmäisenä kansan mielessä. Tämän takia hallitus käytti pelonlietsontaa hätälain läpisaamiseksi, jonka turvin IRA:n vaikutusta voitaisiin heikentää.

Pelonlietsontaa oli esiintynyt *Irish Independentin* marraskuun julkaisuissa. Esimerkiksi yhdessä artikkelissa kerrottiin mahdollisesta salaliitosta valtiota vastaan, jonka tarkoituksena oli tuhota Irlannin hallitus väkivallalla. Artikkelijatkui listan IRA:n suorittamista toimista,

---

⁸⁹ Panic, *The Voice of Labour* 20.11.1926, 8

⁹⁰ Mearsheimer 2011, 55–56

kuten aseiden hallussapidosta ja räjähteiden käyttämisestä.⁹¹ Nämä eivät poikenneet IRA:n aiemmista teoista, mutta luettelemalla ne kaikki kerralla saatiin luotua uhkakuvia lukijan mieleen.

Artikkelissa ei mainittu suoraan IRA:n nimeä, saati sotilasarvoja. Syynä tähän oli se, että Irlannin hallitus oli vuonna 1922 erikseen kieltänyt lehtiä käyttämästä näitä termejä. Hallitus halusi vähentää IRA:n legitimiisyyttä estämällä lehtiä käyttämästä sotilasarvoja IRA:sta uutisoitaessa.⁹² Vuonna 1924 *The Irish Times* rikkoi tätä sääntöä lisäämällä sotilasarvot artikkeliinsa, minkä jälkeen sääntöä ei enää valvottu yhtä tarkkaan.⁹³ Monet lehdet kuitenkin edelleen noudattivat aiempaa käskyä, minkä vuoksi IRA:sta puhuttiin myös 1920-luvun lopun Irlannin lehdistössä termeillä ”irregulars” tai ”insurgents.”⁹⁴ Tämä on esimerkki Jukka Kortin selittämästä rakenteellisesta sensuurista. Rakenteellisessa sensuurissa lehdellä on teknisesti laillinen oikeus uutisoida haluamallaan tavalla, mutta mahdolliset seuraukset kulttuurin oletusten vastaisen uutisen julkaisemisesta kannustavat monet lehdet suorittamaan itsesensuuria.⁹⁵

The Voice of Labour -lehden kyky havaita tahallinen pelonlietsonta ja ymmärtää se hallitusta palvelevaksi vihjaa sen toimittajien kyenneen analysoimaan aikansa politiikkaa syvemmillä tasolla. Ei ole sinänsä yllättävää, että vasemmiston toimittajat ymmärsivät reaalipolitiikkaa. Esimerkiksi James Connolly työskenteli yhdessä kohtaa toimittajana,⁹⁶ ja oli yksi tärkeimpiä Irlannin vasemmiston yhteiskuntateoreetikkoja. Tämä kuitenkin herättää kysymyksen *The Voice of Labourin* rakkaudesta sarkasmiin. Mikäli *The Voice of Labourin* toimittajat olivat kykeneviä analysoimaan politiikkaa, minkä vuoksi he käyttivät epäasiallista sarkasmia uutisoinnissaan? Vaikka *The Voice of Labourin* toimittajat eivät olisi tukeneet ITGWU:n reformismia, heille olisi silti ollut poliittisesti järkevämpää käyttää asiallisempaa kieltä kritiikissään. Yhdysvaltalaisen vasemmiston lehden *Daily Workerin* maahantuonti kiellettiin Irlannissa 1920-luvulla näiden mainostettua ehkäisyyn liittyviä tuotteita. Vastaavanlaisia tuotteita mainostaneet *New Statesman* ja *Spectator* sen sijaan saivat jatkaa lehtiensä myymistä Irlannissa, koska nämä eivät olleet vasemmistolaisia julkaisuja.⁹⁷ *The Voice of Labourin* epäasiallisen sarkasmin käyttäminen teki siitä suuremman maalitaulun vastaavanlaiselle

---

⁹¹ Second reading of public safety bill, *Irish Independent* 18.11.1926, 7–8

⁹² Horgan 2017, 24

⁹³ Horgan 2017, 24

⁹⁴ Horgan 2017, 24

⁹⁵ Kortti 2016, 197

⁹⁶ Foley 2011, 31

⁹⁷ Horgan 2017, 30

sensuroinnille. Tämä oli ristiriitaista, koska epäasiallisen sarkasmin käyttö ei hyödyttänyt lehteä konkreettisesti mitenkään.

The Voice of Labour jatkoi kritiikkiä hätälakia kohtaan seuraavan viikon julkaisussaan viittaamalla työväenpuolueen edustajien kritiikkeihin lakia kohtaan. Hätälain kohta neljä antoi hallitukselle laillisen luvan pitää syytettyjä tutkintavankeudessa viikon ajan pelkän epäilyn perusteella, ja oikeusministerin luvalla tätä aikaa voitiin pidentää määrittelemättömäksi ajaksi. Lehti siteeraa työväenpuolueen Nortonia, joka sanoo luvan vangita viattomia olevan kansalaisen perusoikeuksien vastaista, ja että tällaisen vallan pitäisi olla hallituksella käytössä ainoastaan suurimpien kriisien aikana.⁹⁸ Toinen työväenpuolueen edustaja Hogan lisäsi kritiikkiin, että hätälain julistaminen vaalien lähestyessä mahdollisti hallituksen poliittisten vastustajien pidättämisen vaalien ajaksi. Alaotsikot ”propaganda” ja ”no militarism” luovat negatiivista mielikuvaa hätälakia kohtaan, vahvistaen työväenpuolueen kritiikkiä.⁹⁹

Irish Independent kommentoi myös hätälain laillistamista. Yksi sen artikkeleista oli kiinnostavan ristiriitainen. Siinä lainattiin eniten hätälain kriitikoita, kuin kannattajia. Näiden kritiikki koostui tiivistetyksi siitä, miten hätälain käyttäminen huonontaisi hallituksen imagoa, mikäli tämä ei ensin käyttäisi olemassa olevaa lainsäädäntöä ongelmien ratkaisemiseksi. Tämän lisäksi lain väitettiin vahingoittavan enemmän viattomia, joiden mahdolliset turhat pidätykset ja kovakourainen kohtelu kannustaisi väestöä liittymään aseelliseen vastarintaan hallitusta vastaan. Artikkelin otsikko kuitenkin antaa päinvastaisen kuvan tekstin sisällöstä. ”Unanimous” ja ”Admirable Spirit” esiintyvät pääotsikossa, eivätkä myöskään alaotsikot viittaa leipätekstin kritiikkiin.¹⁰⁰ *The Voice of Labourin* aiemmin esitetyssä artikkelissa sen sijaan alaotsikot tukivat leipätekstin narratiivia.

The Voice of Labourin tapauksessa artikkelin rakenne noudatti uusia journalismin tekniikoita, joita *Irish Independent* oli pioneerinä omaksunut jo 1900-luvulla.¹⁰¹ Alaotsikot vahvistivat leipätekstin narratiivia ja itse hätälakiartikkeli oli työttömyyttä käsittelevien artikkelien ympäröimä.¹⁰² Näin vahvistettiin lukijan negatiivisia tunteita hallitusta kohtaan, ja sitä kautta ohjattiin kritisoidaan edelleen hätälakia. *Irish Independentin* artikkelissa sen sijaan pääotsikko ja leipäteksti olivat ristiriidassa keskenään. Tämä viittaisi toimittajan ja editoijan olleen eri mieltä siitä, mitä narratiivia artikkelin tuli palvella.

⁹⁸ The week in the dail, *The Voice of Labour* 27.11.1926, 6

⁹⁹ The week in the dail, *The Voice of Labour* 27.11.1926, 6

¹⁰⁰ Unanimous - Seanad passes safety bill, *Irish Independent* 20.11.1926, 7–8

¹⁰¹ O’Brien 2017B, 8

¹⁰² The week in the dail, *The Voice of Labour* 27.11.1926, 6

Irish Independentin artikkelin voisi selittää aiemmin mainitulla Parentin teorialla, jonka mukaan lehtien piti antaa toimittajille ajoittain vapaus poiketa narratiivista objektiivisuuden imagon ylläpitämiseksi. Toisaalta 1920-luvun Irlannin toimittajat toimivat välillä itsenäisesti ilman lehden omistajien hyväksyntää, mikä olisi toinen tapa selittää tämä poikkeavuus. Journalismin professori Mark O'Brien kirjassaan *The Fourth Estate: Journalism in twentieth-century Ireland* kertoo esimerkkejä, joissa Irlannin toimittajat toimivat lehden etujen vastaisesti. Esimerkiksi vuonna 1909 perustettiin ensimmäinen toimittajien työoikeuksia puolustava liitto Irish Journalist's Association, jonka päätavoitteena oli keksiä keinoja parantaa toimittajien työoloja ja palkkaa. Vuonna 1911 Irish Journalist's Associationin sadasta kuudesta jäsenestä vähintään neljä työskenteli *Irish Independentille*.¹⁰³ Nämä toimittajat toimivat *Irish Independentin* tahtoa vastaan liittymällä Irish Journalist's Association -järjestöön, vaikka olivat todistaneet, miten paljon *Irish Independent* vastusti työoikeuksia kannattavia järjestöjä.

Vastaavanlaisesti Vuoden 1926 marraskuussa, samoihin aikoihin kuin PSA 1926 laillistettiin, kenraalikuvernööri Timothy Michael Healy oli syyttänyt kahta sanomalehteä hänen puheensa vääristämisestä. *Irish Independentin* toimittaja Ned Lawler julkaisi kaikki muistiinpanonsa Healyn puheesta torjuakseen Healyn syytökset.¹⁰⁴ Healy oli edesmenneen *Irish Independentin* omistajan William Murphyn ystävä. Hän oli esimerkiksi käyttänyt *Irish Independentia* omien poliittisten tavoitteiden ajamiseen 1900-luvun alussa. Lehdelle olisi ollut edullisempaa ylläpitää hyviä suhteita tällaisen tärkeän poliitikon kanssa hoitamalla asia diplomaattisemmin. Lawlerin teko toimi siis lehden etujen vastaisesti.

Toisin sanoen artikkelin otsikoiden ja tekstin ristiriitaisuus ei välttämättä johtunut editoijan ja toimittajan erimielisyyksistä. Toinen selitys olisi, että *Irish Independent* halusi pehmentää sen uutisoimaa kritiikkiä konservatiivisille lukijoilleen tekemällä heidän näkemyksiään miellyttävät otsikot ennen kritiikin esittämistä. Joka tapauksessa tämä kertoo meille, että *Irish Independentin* tuki hallitukselle ei ollut ehdotonta 1920-luvulla, vaikka sen uutisointi oli niin myönteistä hallitukselle, että moni näki *Irish Independentin* olleen puolivirallinen osa Cumann na nGaedhealin hallintoa.¹⁰⁵

Kuten jo aiemmin kerroin, *The Voice of Labourin* artikkelit taas osoittavat sen toimittajien osanseen analysoida politiikkaa astetta syvemmin. He olivat myös oppineet hallitsemaan

---

¹⁰³ O'Brien 2017B, 24–25

¹⁰⁴ O'Brien 2017B, 57

¹⁰⁵ Larkin: Harrington, Timothy Richard, 2009

erilaisia tyylikeinoja vuoteen 1926 mennessä, kuten tietynlaisten uutisten sijoittamisen toisiaan tukeviin kohtiin lukijan mielipiteisiin vaikuttamisen tehostamiseksi. Tämä osoitti, että *The Voice of Labourin* toimittajat olivat hyvin perillä uusjournalistiikan tekniikoista vuonna 1926.

2.2 Vuoden 1926 loppupuoli ja vuoden 1927 alkupuoli sanomalehdissä

Kuten johdannossa jo mainittiin, PSA 1926 ei vaikuttanut merkittävästi Irlannin yhteiskuntaan. Sen aikana julkaistut uutiset kuitenkin viittaavat, että lehdistö uutisoi siitä aluksi vakavasti. Kaksi huomattavinta PSA 1926:en liittyvää tapausta oli siviilivankien pahoinpitely ja monen henkilön pidättäminen ja vapauttaminen alle kuukauden sisällä hätälain ratifioimisesta.¹⁰⁶ *The Voice of Labour* ja *Irish Independent* uutisoivat molemmat ensimmäisestä tapauksesta. *The Voice of Labourin* mukaan yksi pidätetyistä miehistä oli päätenyt sairaalaan oltuaan tutkintavankeudessa, ja kaikkien pidätettyjen miesten huhuttiin kärsineen pahoinpitelystä. Työväenpuolueen edustajat olivat vaatineet hallitukselta tutkintaa tähän asiaan liittyen.¹⁰⁷ Myöhemmin *The Voice of Labour* uutisoi tapauksesta lisää etusivun otsikolla *Physical ill-treatment of prisoners*. Hallitukselta oli saatu varmistettua tietoa, että pidätetyt miehet olivat kärsineet fyysisestä pahoinpitelystä ollessaan poliisin vankeina. Tämän lisäksi oikeusministeri O'Higgins oli myöntänyt joulukuussa, että tutkintavankeudessa pidetyt vangit olisi ollut syytä päästää vapaaksi jo aiemmin. O'Higgins selitti, ettei Irlannissa vallinnut sellaista tilaa, mikä oikeuttaisi tutkintavankeudessa pitämisen ilman todistusaineistoa. O'Higgins pahoitteli tapahtunutta julkisesti ja lupasi korvauksia uhreille. Lisäksi hän lupasi määrätä sisäisen tutkinnan suoritettavaksi poliisissa.¹⁰⁸

Tämä oli ensimmäinen *The Voice of Labourin* julkaisema tapaus, jossa poliisit olivat todistetusti käyttäneet fyysistä väkivaltaa ammattiliiton jäseniä kohtaan. Poliisilla oli ollut aiempia tapauksia vankien kaltoinkohtelusta. Esimerkiksi kahta IRA:n vankia oli pahoinpidelty kuukausi ennen ammattiliittolaisia kostoksi IRA:n hyökkäyksistä poliisia vastaan marraskuussa.¹⁰⁹ Poliisi ei ollut kuitenkaan aiemmin pahoinpidellyt aseettomia siviilejä niin pahasti, että joku olisi tarvinnut sairaalahoitoa. Tapaus herätti siksi paljon keskustelua Irlannissa.

---

¹⁰⁶ Mohr 2021, 11

¹⁰⁷ Labour Men Attacked, *The Voice of Labour*. 11.12.1926, 6

¹⁰⁸ Physical ill-treatment of prisoners. *The Voice of Labour*, 1.1.1927. 1–2

¹⁰⁹ McGarry 2005, 173.

Kumpikaan lehti ei uutisoinut, mikä oli motivoinut poliiseja kaltoinkohtelevaan vankeja. *The Voice of Labour* loi joka tapauksessa kuvaa pahoinpitelyjen olleen poliittisesti motivoitunutta. Se korosti uhrien olleen ammattiliiton jäseniä ja vihjasi heidän syyttömyyteensä.¹¹⁰ Samalla se väitti työväenpuolueen painostuksen hallitusta kohtaan olleen pääsyy vankien vapauttamiselle, parantaen näin työväenpuolueen imagoa.¹¹¹

Irish Independentin artikkeli sisälsi suurimmaksi osaksi saman sisällön, mutta siinä oli merkittäviä eroja. *Irish Independent*, kuten myös oikeusministeri, ei maininnut uhrien olleen ammattiliiton jäseniä. Se ei myöskään kertonut työväenpuolueen osallisuutta vankien vapauttamiselle.¹¹² Tämä on ymmärrettävää, koska toisin kuin *The Voice of Labourilla* muilla osapuolilla ei ollut tarvetta tuoda ammattiliittojen näkökulmaa mukaan aiheeseen. *Irish Independentin* artikkeli sisälsi myös paljon enemmän lainauksia oikeusministeriltä kuin *The Voice of Labour*. Esimerkiksi *The Voice of Labour* kirjoitti ainoan syyn tutkintavankien vapautukselle olleen hallituksen kyvyttömyys rakentaa syyttä näitä vastaan. *Irish Independent* sen sijaan tarjoaa heti alkuun selitystä, jonka mukaan vangit vapautettiin osoittamaan salaliittolaisille, miten viattomat joutuivat tällä tavalla kärsimään heidän tekojensa seurauksena. Vasta tämän jälkeen mainittiin kyvyttömyys syyttää vangittuja mistään. Artikkelin on täynnä samanlaisia lainauksia. Oikeusministeri uskoi kaikkien vapautettujen olleen jollain tapaa osallisia salaliiton operaatioissa, IRA:n värvänneen lapsisotilaita ja aikoneen käyttää väkivaltaa Irlannin itsenäisyyden tuhoamiseksi.¹¹³ Tiivistettynä oikeusministeri O’Higgins kutsui salaliittoa puhtaaksi pahuudeksi.

Kiinnostavin huomio artikkeleita verrattaessa on siinä, miten kumpikaan ei noudattanut näissä vakituista kirjoitustyyliään. *The Voice of Labourin* esivaltaa kritisoivat artikkelit sisälsivät yleensä runsaasti viisastelua ja sarkasmia. Artikkelissa tätä esiintyy vain alaotsikoissa, kuten alaotsikossa ”hanging or shooting?”, jonka leipätekstissä oikeusministeri kertoi ehdottaneensa tiukempia toimia, mikäli IRA olisi hyökännyt uudestaan lähitulevaisuudessa.¹¹⁴ Tällaista paljon sarkasmia sisältävää kritiikkiä käytettiin samassa numerossa julkaistussa analyysissa Irlannin pankkien toiminnan raportista. Siinä raporttia syytettiin konservatiivisten yksityispankkien omia etuja palvelevaksi ja miten siinä esitetyt ehdotukset olivat pankkien lahjuksia vaikutusvaltaisille irlantilaisille.¹¹⁵ Koska *The Voice of Labourin* olisi ollut helppoa

¹¹⁰ Physical ill-treatment of prisoners, *The Voice of Labour* 1.1.1927, 1

¹¹¹ Physical ill-treatment of prisoners, *The Voice of Labour* 1.1.1927, 1

¹¹² Why the internees were released, *Irish Independent* 16.12.1926. 7–8

¹¹³ Why the internees were released, *Irish Independent* 16.12.1926. 7–8

¹¹⁴ Physical ill-treatment of prisoners, *The Voice of Labour* 1.1.1927, 1

¹¹⁵ The banking commission, *The Voice of Labour* 1.1.1927, 4

hiillostaa hallitusta enemmän lisäämällä tällaista kritiikkiä pahoinpitelystä kertovaan artikkeliin, on erikoista, että se uutisoi asiasta tavallista asiallisemmin.

Irish Independent toisaalta uutisoi artikkelissaan paljon epäasiallisemmin kuin normaalisti. Irlannin ammattiliitoistakin uutisoidessaan *Irish Independent* käsitteli myös ammattiliittojen näkökulmia. Tässä artikkelissa *Irish Independent* lainasi oikeusministerin väitteitä ilman kritiikkiä tai kyseenalaistamista, tehden artikkelista hyvin puolueellisen. Alaotsikot ”foolishly lenient” ja ”shameful raids” vahvistavat tämän olleen tahallista.¹¹⁶ Koska *Irish Independent* oli erityisesti voittoja tavoitteleva lehti ja objektiivisuuteen pyrkivä, vahva liittoutuminen hallituksen kanssa vaikutti näiden tavoitteiden vastaiselta. Mikäli hallitus olisi päätenyt epäsuosioon, eikö *Irish Independentin* olisi tarvinnut polttaa monta siltaa säilyttääkseen lukijakuntansa? Hallituksen vastainen kritiikki olisi todennäköisesti ollut taloudellisesti kannattava uutisaihe tässä hypoteettisessa tilanteessa. *Irish Independent* olisi voinut kerätä enemmän lukijoita sijoittamalla tämän uutisen isolla otsikolla etusivulle, mitä se ei tehnyt.

Mediatutkija Gadi Wolfsfeld väittää, että toimittajat ovat kiinnostuneita pääsääntöisesti ainoastaan lukijakunnan kasvattamisesta julkaisemalla lukijoita kiinnostavia uutisia. Mikäli uutisen julkaisemisella on seurauksia, jotka vahingoittavat toimittajan ideologisia tavoitteita ja arvoja, halu julkaista uutinen voittaa lähes aina. Esimerkiksi terrorismista uutisoidaan herkästi, vaikka liikenneonnettomuuksista johtuvien kuolemien uutisoinnilla olisi positiivisempi vaikutus yhteiskuntien kehitykselle. Narratiivit ja kehykset, joiden pohjalta uutiset luodaan, ovat vain työkaluja, joiden päätarkoituksena on kerätä lukijoita.¹¹⁷ Wolfsfeld uskoo, ettei lehden narratiivin päätavoite ole julkisen mielipiteen muokkaus. Se on vain lehdelle positiivinen sivuvaikutus tämän kasvattaessa lukijakuntaa ja sitä kautta voittoja.

Wolfsfeldin teoria selittäisi aiempia poikkeuksia artikkeleissa. *The Voice of Labourin* toimittajat olisivat tämän pohjalta käyttäneet sarkasmia tehdäkseen uutisista kiinnostavampaa luettavaa lukijoille, eivätkä pyrkiäkseen vaikuttamaan heidän mielipiteisiinsä. Koska uutinen vankien pahoinpitelystä oli kiinnostava uutinen sellaisenaan *The Voice of Labourin* lukijakunnalle, sarkasmin käyttäminen sen lisäksi olisi voinut ylimainostaa uutista lukijoille.

Vastaavasti *Irish Independentin* uutisoinnin poikkeusta voidaan myös selittää Wolfsfeldia käyttäen. Vankien pahoinpitely oli julkaisemisen arvoinen uutinen, mutta esivallan kritisoiminen oli vaikeata tähän aikaan. Antiterrorismi oli suosittu tapa kehystää uutisia IRA:n hyökkäysten takia. Koska hallitus on ensimmäinen ja viimeinen suoja antiterroristisessa

---

¹¹⁶ Why the internees were released, *Irish Independent* 16.12.1926. 7

¹¹⁷ Wolfsfeld 2011, luku 5

uutiskehyksessä, esivallan kritisoiminen oli tämän myötä epäsuosittua. Tästä johtuen *Irish Independent* kirjoitti ensin erittäin kriittisesti IRA:sta ennen vankien pahoinpitelyn käsittelemistä, jotta lukijat eivät erehtyisi kuvittelemaan *Irish Independentin* omanneen IRA-sympatioita. Wolfsfeld myös mainitsee lehdistön pitävän hyviä välejä kaikkien istuvien hallitusten kanssa saadakseen ensimmäisenä poliittisia uutisia.¹¹⁸ Näin ollen valtavirtalehdet uutisoivat pääsääntöisesti hallitusta kiinnostavista aiheista, koska istuvan hallituksen jakamat ajankohtaiset tiedot sen toimista ovat tärkeimpiä lehtien uutisia.¹¹⁹ Tämä voi olla syy siihen, miksi *Irish Independent* kirjoitti paljon hallitusta tukevaa tekstiä ennen poliisiväkivallan käsittelemistä.

Wolfsfeldin teoria selittää hyvin *Irish Independentin* toimia, mutta itsestäni Jukka Kortin teoria sopii paremmin *The Voice of Labourin* toiminnan analysoimiseen. Wolfsfeld näkee lehdistön pääsääntöisesti kaupallisina yrityksinä, jonka vuoksi hänen teoriansa sopii hyvin yhteen voittoa tavoittelevan *Irish Independentin* kanssa. Sen sijaan Kortti näkee lehdistön enemmän mielipiteenmuokkaajina, joten Kortin teoria sopii paremmin ammattiliittojen lehtiin. *The Irishman*, myöhempi ammattiliittojen lehti, jopa itse myönsi olevansa propagandistinen julkaisu joulunumerossaan. Se väitti, ettei se ole voittoa tavoitteleva ja että *The Irishmanin* päätarkoituksena on muokata mielipiteitä työväkeä kannattaviksi.¹²⁰ Tämän pohjalta on vaikeaa väittää, että ammattiliittojen lehtien päätökset olisivat olleet taloudellisesti motivoituneita. *The Voice of Labourin* sarkasmin taustalla on todennäköisesti ollut henkilökohtaisia tai poliittisia syitä.

Vuoden 1926 lopun jälkeen uutiset hätälakia kohtaan ehtyivät *The Voice of Labourissa* ja *Irish Independentissä*. Kumpikaan lehti ei uutisoinut PSA 1926:sta poliisiskandaalin ja tutkintavankien vapauttamisen jälkeen. Edes hätälain päättymisestä ei uutisoitu sanallakaan kummassakaan lehdessä. Uutisten vähyys vahvistaa, että PSA 1926 oli hyvin vähäpätöinen hätälaki Irlannissa.

Lakkoihin liittyvien uutisten määrä vuoden 1927 alussa oli vähäistä. Nämä uutiset noudattivat aiempia lehtien asenteita. Kumpikin lehti uutisoi Blarneyn kehräämön lakosta, jossa 600 työntekijää alkoi lakkoilla työnantajien vaatimuksista laskea palkkaa kymmenyksellä. *The Voice of Labour* uutisoi miten palkkoja oli leikattu lähiaikoina jo aiemmin 17 % ja miten lakkoilijat eivät aikoneet antaa työnantajien laskea heidän elintasoaan lisää.¹²¹ *Irish*

---

¹¹⁸ Wolfsfeld 2011, luku 3

¹¹⁹ Wolfsfeld 2011, luku 5

¹²⁰ A Merry Christmas and a Happy New Year, *The Irishman* 15.12.1928, 1

¹²¹ Blarney woollen mill strike, *The Voice of Labour* 30.4.1927, 1

Independent taas uutisoi työntekijöiden kieltäytyneen hyväksymästä kymmenyksen palkanleikkausta, vaikka työnantajat olivat sanoneet sen olleen tarpeellista kehräämön menestyksen kannalta.¹²² Kuten aiemmin, *The Voice of Labour* kuvasi työntekijät uhreina ja *Irish Independent* kuvasi työntekijät irrationaalisina lakon aloittamisesta.

Tärkeä havainto vuoden 1927 alun uutisissa on, miten vähän uutistilaa lakoille annettiin sanomalehdissä. Aiemmat kehräämön lakosta kertovat artikkelit olivat vain muutaman virkkeen pituisia, vaikka lakko kesti yli kolme viikkoa ja siihen osallistui kuusisataa työntekijää.¹²³ Tältä ajalta löytyy muitakin lakkouutisia, jotka ovat yhtä lyhyitä kummassakin lehdessä. Verrattuna aiempien vuosien uutisiin lakoista, nämä ovat erittäin lyhyitä.

Esimerkiksi Metropole-lakkoon osallistui vain muutama kymmenen ihmistä, mutta sille annettiin moninkertainen palstatila verrattuna kuudensadan ihmisen kehräämölakkoon. *Irish Independentin* haluttomuus lakkojen uutisointiin on helppo selittää vedoten taloudellisiin syihin. Mutta koska myös *The Voice of Labour* vähensi lakkojen uutisointia tänä aikana, *The Voice of Labourin* kohdalla täytyy olla jokin toinen selitys. *The Voice of Labourille* oli loogista levittää kuvaa Irlannin tyytymättömyydestä työmarkkinoihin uutisoimalla lakoista, minkä kautta olisi saatu värvättyä uusia jäseniä ammattiliittoihin.

Tätä muutosta on vaikeaa selittää. Lakoista uutisoiminen ei rikkonut mitään merkittävää sensuurilakia 1920-luvun Irlannissa. *The Voice of Labour* jatkoi esivallan kritisoimista muissa uutisissaan, joten syy ei ollut pelko joutua ongelmiin lakkouutisista. Lakot kiinnostivat ammattiliiton jäseniä ja niistä kertominen sopi *The Voice of Labourin* ideologiaan, joten sillä ei ollut ideologista tai taloudellistakaan syytä uutisoida näin vähän lakoista. En voi sanomalehtien kautta varmistaa kaikkia vuoden 1927 Irlannin lakkoja, enkä pääse käsiksi Dublinin arkistoihin Suomesta käsin. Tämän vuoksi en pysty väittämään muutoksen johtuneen lakkojen vähäisestä määrästä. Paras johtopäätös, minkä pystyn tekemään saatavissa olevilla aineistoilla, on väittää muutoksen johtuneen politiikasta. Tarkemmin sanoen vuoden 1927 yleisvaaleista.

Työväenpuolue teki yhteistyötä Fianna Fáil puolueen kanssa vuoden 1927 vaaleissa.¹²⁴ Työväenpuolue joutui tekemään kompromisseja poliittisiin linjauksiinsa, jotta puolueiden olisi ollut helpompi vaalien jälkeen muodostaa yhteinen hallitus. Tutkija Morrisson jopa epäili työväenpuolueen menettäneen ääniä näissä vaaleissa, koska sen harjoittaman politiikka

¹²² Blarney woollen mills strike, *Irish Independent* 27.4.1927, 10

¹²³ Blarney woollen mill strike, *The Voice of Labour* 30.4.1927, 1

¹²⁴ Morrissey 2007, 248–251

muistutti liikaa Fianna Fáilia.¹²⁵ On mahdollista, että *The Voice of Labouria* ohjeistettiin rajoittamaan lakkoja käsitteleviä uutisia vaalia edeltävänä aikana. Koska ammattiliitot liitettiin työväenpuolueeseen, vähentämällä lakkoihin liittyvää uutisointia annettiin äänestäjille ja Fianna Fáilille se vaikutus, että ammattiliitot kykenivät yhteistyöhön lopun Irlannin yhteiskunnan kanssa. Larkinin ja O'Brienin välinen valtataistelu ja siitä syntyneet lakot olivat pääsyitä työväenpuolueen huonoon vaalitulokseen vuoden 1923 vaaleissa. Tämä kokemus epäilemättä loi halua ITGWU:n johdossa luoda kuva yhteistyökykyisestä työväenpuolueesta vuoden 1927 vaaleihin, erityisesti kun Fianna Fáil puolueen kanssa oli luotu liittouma, jolla toivottiin työväenpuolueen pääsemistä hallitukseen.

Vaaleista uutisoiminen lakkojen sijaan on Wolfsfeldin teorian pohjalta järkeenkäypää *Irish Independentia* analysoidessa. Vaalit ovat tärkeä intressin aihe hallitukselle, jonka myötä lehdet saavat hallitukselta paljon lähdetietoa artikkeleihinsa. Wolfsfeldin mukaan ihmisiä kiinnostavat omaan kansallisuuteen liittyvät uutiset eniten. Wolfsfeld teoriassaan kertoo, että mitä lähempänä uutisen tapahtumat ovat omaa kotipaikkaa ja etnistä taustaa, sitä kiinnostuneempia ihmiset ovat alueen tapahtumista.¹²⁶ Tämän pohjalta yleisvaalit koskivat kaikkia irlantilaisia, kun taas uutiset suurimmasta osasta lakoista koskivat vain ihmisiä, joilla oli intressejä kyseistä alaa kohtaan tai jotka asuivat lakon tapahtumien lähellä. Kaiken kaikkiaan *Irish Independent* toimi Wolfsfeldin teorian mukaisesti maksimoidessaan voittoja vuoden 1927 ensimmäisen puolikkaan aikana.

Vastaavasti Kortti pystyy paremmin selittämään *The Voice of Labourin* toimintaa vaalien alla. Lakot olivat tärkeä ja haluttu uutisaihe ammattiliiton jäsenistä perustuvalla lukijakunnalla, minkä vuoksi muiden uutisaiheiden uhraaminen olisi ollut taloudellisesti kannattavampaa *The Voice of Labourille*. Kortti väittää median manipuloimisen olleen tärkeää kautta historian eri tahoille, esimerkiksi hallitsijoille.¹²⁷ Mikäli *The Voice of Labour* uutisoi lakoista vähemmän vaalimenestyksen edistämiseksi, tämän käytöksen motiivi olisi ollut luonteeltaan poliittinen. Tätä väitettä vahvistaa ITGWU:n vuoden 1925 vuosikatsaus. Siinä mainittiin, miten ITGWU:n johtoporras suunnitteli levittävänsä *The Voice of Labourin* menekkiä jäseniensä ja työläisten keskuudessa, koska se toivoi *The Voice of Labourin* toimivan tärkeässä roolissa tulevilla yleisvaaleissa.¹²⁸ Toinen kehitys mikä tukisi väitettäni, oli *The Voice of Labourin* toimittajien siirtyminen uuden *The Irishman* -lehden alle vuoden 1927 toukokuun alussa

---

¹²⁵ Morrissey 2007, 248–251

¹²⁶ Wolfsfeld 2011, luku 3

¹²⁷ Kortti 2016, 191

¹²⁸ National executive council IT&GWU, 1926, 10

muutamaa viikkoa ennen yleisvaaleja.¹²⁹ *The Irishman* oli Irlannin Trade Union Congressin ja Irlannin työväenpuolueen yhteisomistuksessa.¹³⁰ Johtuen siitä, että Trade Union Congress oli useasta eri ammattiliitosta perustuva organisaatio, ITGWU:n johdolla ei ollut yksinään enää yhtä paljon päätösvaltaa siitä, miten lehden kuului uutisoida. Koska työväenpuolue pystyi vaaleja edeltäneinä viikkoina vaikuttamaan lehden uutisointiin entistä enemmän, sanomalehden käyttäminen poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi muiden tavoitteiden kustannuksella oli todennäköisempää.

Mikäli päätelmä pitää paikkansa, *The Voice of Labour* priorisoi vuonna 1927 Irlannin vasemmiston poliittisia tavoitteita enemmän kuin aiempina vuosina vaalien vuoksi. Koska uusi työväenlehti *The Irishman* vastasi toiminnastaan työväenpuolueelle ammattiliittojen lisäksi, politiikkaan keskittyminen nousi tärkeämpään asemaan Irlannin ammattiliittojen lehdistössä vuodesta 1927 eteenpäin. Seuraavan hätälain uutisointia tutkittaessa onkin kiinnostavaa nähdä, miten tämä muutos vaikutti vasemmiston toimittajien uutisointiin.

---

¹²⁹ From now onwards “The Voice of Labour” will be incorporated with “The Irishman”, The Voice of Labour 7.5.1927, 8

¹³⁰ National executive council IT&GWU, 1928, 10

3 Public Safety Act 1927 ja The Irishmanin erot edeltäjään

PSA 1926:n jälkeen kesti yli puoli vuotta ennen kuin uusi hätälaki Public Safety Act 1927 astui voimaan. Näiden välisenä aikana Irlannin varapresidentti ja oikeusministeri Kevin O’Higgins murhattiin heinäkuun kymmenentenä päivänä vuonna 1927, mihin hallitus reagoi uuden hätälain julistamisella. 1920-luvun loppua lähestyessä ammattiliitot olivat myös siirtyneet uudelleenrakentamisen vaiheeseen.

Tämä luku käsittelee PSA 1927:n kohtaamaa kritiikkiä ja miten *The Irishman* reagoi uuteen hätälakiin. Ensimmäisessä alaluvussa käyn läpi PSA 1927:n taustaa ja miten lehdet reagoivat siihen. Toisessa alaluvussa analysoin vuoden 1927 loppupuolen lakkoja. Kolmannessa alaluvussa käsittelen vuoden 1928 lakkoja ja PSA 1927:n kumoamista uutisoinnissa varmistaakseni, olivatko vuonna 1927 havaitut muutokset *The Irishmanissa* pitkä- vai lyhytaikaisia.

3.1 Public Safety Act 1927 kohtaa suurempaa kritiikkiä

Public Safety Act 1927 astui voimaan 11.8.1927, ja se antoi teoriassa paljon enemmän valtaa hallitukselle kuin aiempi hätälaki PSA 1926. Suurin käytännön ero PSA 1926:een oli, että PSA 1926 raukesi automaattisesti kolmen kuukauden jälkeen hätätilan julistamisesta. PSA 1927 sen sijaan raukeaisi ensimmäisen artiklan mukaan vasta viiden vuoden kuluttua hätätilan julistamisesta.¹³¹ Se antoi poliisille paljon suuremmat pidätysoikeudet.¹³² PSA 1927 ei kuitenkaan aiheuttanut suurta muutosta Irlannissa. Tärkein syy tähän oli, että se oli suunniteltu hätäisesti. Hallituksessa oikeusministeri O’Higginsin murhan epäiltiin olleen osa laajempaa salaliittoa, minkä vuoksi hätälain suunnitelleet pelokkaat ministerit olivat tehneet useita ongelmallisia artikloja.¹³³ Esimerkiksi karkotusta käsittelevä kohta ei tehnyt eroa Irlannin kansalaisen ja ulkomaalaisen välillä, saati kertonut minne heidät olisi pitänyt karkottaa. Kun uusia iskuja ei myöskään tapahtunut, hätälain asetusten käyttämisen rima nousi niin korkealle, että niitä harvoin toteutettiin käytännössä. Lopulta PSA 1927 lakkautettiin jo vuoden 1928 lopulla vastauksena sitä kohdanneeseen kritiikkiin.¹³⁴

Kuten *The Voice of Labour*, myös *The Irishman* kritisoi hätälakia. Elokuun julkaisussa *The Irishman* väitti, miten PSA 1927 ei auttaisi rikollisuuden torjumisessa, mutta sen asetuksia voisi sen sijaan käyttää helposti ammattiliittoja vastaan. PSA 1927:ää kritisoitiin myös

---

¹³¹ Mohr 2021, 16

¹³² Mohr 2021, 14–15

¹³³ Mohr 2021, 13–14

¹³⁴ Mohr 2021, 16

vähintään yhdentoista perustuslain artiklan mitätöimisestä sen voimassaolon aikana, ja siitä miten hallituksella oli vapaus käyttää näitä voimia rajoittamattomasti koko hallituskauden ajan.¹³⁵

Tiedämme nykyään, että PSA 1927:n vaikutus oli vähäinen. Sen ajan näkökulmasta katsottuna tämä tosin oli varteenotettava uhkakuva monelle irlantilaiselle. PSA 1927:n nojalla hallituksella oli esimerkiksi valtuudet rajoittaa kaikkien paperisten aineistojen painamista ja levittämistä. Artikla 4 määrätti, että kaikki organisaatiot mitkä kannustivat hallituksen vastaiseen väkivaltaan tai maanpetokseen olivat laittomia järjestöjä, joiden olemassaolo tuli lakkauttaa. Artikla 9 taas kielsi lehtiä julkaisemasta mitään tällaisia laittomiksi luokiteltuja järjestöjä tukevia tai sympatisoivia kannanottoja.¹³⁶ Jos pystyi mitenkään perustelemaan jonkin julkaisun auttavan näitä järjestöjä, kyseisen julkaisun olisi voinut kieltää. Koska PSA 1927 jätti avoimeksi millä kriteereillä tuen antaminen määritettiin, teoriassa mikä tahansa julkaisu pystyttiin laillisesti sensuroimaan.

Tällaiset vapaamuotoiset kriteerit olivat yksi syy, miksi *The Irishman* kritisoi hätälain antavan rajoittamattoman vallan hallitukselle, ja miksi se näki hätälain uhkana. *The Voice of Labour* oli julkaissut edeltäneinä vuosina monta Neuvostoliittoa sympatisoivaa kirjoitusta, kuten esimerkiksi Neuvostoliiton koulutusta kehuvaan esseen.¹³⁷ Tämän pohjalta hallitus olisi voinut hätälakiin vetoamalla häiritä *The Irishmanin* toimintaa, jos se olisi julkaissut samanlaisia juttuja.

The Irishman oli avoin vastenmielisyydestään Cumann na nGaedhealin hallitusta kohtaan. Ennen PSA 1927:n voimaantuloa, *The Irishman* julkaisi artikkelin, missä vaadittiin suoraan hallituksen muutosta. Artikkelin mukaan PSA 1927 antoi hallitukselle äärimmäisen paljon valtaa, ja että tämä valta olisi tullut antaa vain vastuuntuntoisille henkilöille. Lehti kirjoitti suoraan, miten nykyinen hallitus oli vastuuntunnoton ja sopimaton käyttämään edes perustus oikeudellista valtaa. Lehti kritisoi, että O'Higginsin murha ei ollut romuttanut tavallisen ihmisen uskoa Irlannin valtion kehitykseen, vaan hallituksen paranoia salaliitosta oli oikea syyppää kansan uskon horjumiseen.¹³⁸

Nämä artikkelit antavat käsityksen, että *The Irishman* olisi ollut ankarampi kritiikissään esivaltaa kohtaan kuin mitä *The Voice of Labour* oli ollut. PSA 1926 sai yleistä kritiikkiä *The*

---

¹³⁵ Trade Unions and the public safety bill, *The Irishman* 6.8.1927, 10–11

¹³⁶ Electronic Irish Statute Book, 1927

¹³⁷ Ellis: Socializing culture. *The Voice of Labour* 19.6.1926, 5

¹³⁸ Wanted - Another government, *The Irishman* 30.7.1927, 6

Voice of Labourilta, mutta lain vaikutuksista ammattiliittoihin ei mainittu. Sen sijaan PSA 1927:n kohdalla *The Irishman* kirjoitti artikkelin, jossa kritisoitiin yksityiskohtaisesti PSA 1927:n mahdolliset haittavaikutukset ammattiliittojen toimintaan. Aiempi kritiikki hallitusta vastaan oli ollut edes ohuesti verhoittua *The Voice of Labourin* sarkasmin taakse, kun taas *The Irishman* haukkui hallitusta suoraan ja näkyvästi. Presidentti Cosgraven äänen kuvaileminen epätavallisen kovaksi ja epämiellyttäväksi¹³⁹ meni samanlaisiin henkilökohtaisuuksiin, kuin *The Voice of Labourin* aiemmin mainittu artikkeli vuonna 1924 sen uutisoidessa James Larkinista.

Tällainen uutisointi on vastoin edellisessä luvussa esittämäni väitettä, missä perustelin *The Irishmanin* uutisoinnin asettaneen politiikan ideologian edelle. Nämä artikkelit näyttävät olevan enemmänkin ideologiasta juontuvan vihan materialisaatioita, kuin teräviä poliittisia analyysejä. Ne ovat kuitenkin loogisia, jos niiden lisäksi tutkitaan viikkoa aiemmin julkaistua kolumnia *A straight talk to the government and republicans*. Kolumnissa hallitusta pyydettiin kohteliaasti muuttamaan kantaansa hätälain laatimisesta. Siinä myös osoitettiin sympatiaa hallituksessa olleita ministereitä kohtaan, ja mainitaan näiden vihan salamurhaajia kohtaan olleen luonnollista ja inhimillistä. Teksti antaa hyvin empaattisen ja diplomaattisen kuvan kirjoittajasta.¹⁴⁰ *The Irishman* yritti alkuun reformismin ihanteita noudattaen keskustella hallituksen kanssa hätälain tarpeellisuudesta. Vasta sen jälkeen, kun hallitus pyynnöistä huolimatta jatkoi hätälain suunnittelua, *The Irishman* alkoi kritisoida hallitusta voimakkaasti.

Toinen tärkeä huomio julkaisuissa on, miten vähän niissä käytettiin vasemmistolaiseksi luokiteltavaa termistöä. Esimerkiksi vuoden 1927 alussa julkaistussa *The Voice of Labourin* numerossa hallitusta kritisovassa artikkelissa käytettiin vasemmistolle tyypillistä termistöä, kuten kuvailemalla miten työväki käyttää päätään ja käsiään elantonsa eteen, miten rikkaat elävät vuokrasta ja niin edelleen.¹⁴¹ Vaikka *The Irishmanin* artikkelit olivat paljon kriittisempiä hallitusta kohtaan kuin *The Voice of Labourin*, ne eivät käyttäneet samanlaista termistöä kuin *The Voice of Labour* oli käyttänyt. *The Irishman* käytti kritiikissään vasemmistolaisille harvinaista termistöä. Sijoittajien pelottaminen pois Irlannista ja kehittyvän talouden häiritseminen¹⁴² kuulostavat enemmän termeiltä, joita *Irish Independent* olisi käyttänyt kritiikissään hallitusta kohtaan. Painottaakseni tämän äkillisen muutoksen

---

¹³⁹ Public safety bill in the Dail, *The Irishman* 30.7.1927, 3

¹⁴⁰ Repression or reconstruction, *The Irishman* 23.7.1927, 6.

¹⁴¹ Labour's criticism of free state government. *The Voice of Labour* 29.1.1927, 1

¹⁴² Wanted - Another government, *The Irishman* 30.7.1927, 6

tärkeyttä, vuonna 1919 *The Voice of Labour* oli käyttänyt niinkin marxilaisia termejä kuin porvari ja työväen diktatuuri.¹⁴³

Tämä muutos selittyy sillä, että Heron ei jatkanut päätoimittajana *The Voice of Labourin* yhdistyttyä *The Irishmaniin*. Ronald James Patrick Mortishedista tuli *The Irishmanin* päätoimittaja viimeistään vuoden 1927 kesäkuussa.¹⁴⁴ Mortished oli sosialisti, joka toimi Irlannin hallituksen virkamiehenä. Hän oli työskennellyt Irlannin ammattiliittojen kongressin ja työväenpuolueen sihteerinä. Hän oli myös James Connollyn pyynnöstä aiemmin kirjoittanut *The Irish Worker* -lehteen artikkeleita.¹⁴⁵

Mortished oli työskennellyt hallituksessa vuosia ennen päätoimittajaksi ryhtymistä. Tämän vuoksi hänen näkemyksensä politiikasta muistuttivat enemmän reformistista työväenpuoluetta ja ammattiliittojen johtoa, toisin kuin aiemman päätoimittaja Heronin. Tämä selittäisi sen, miksi *The Irishman* vetosi aluksi diplomaattisesti artikkeleissaan hallitukseen pyytäen näitä harkitsemaan uudelleen hätälakia. Vasta tämän epäonnistuttua käytettiin kritiikkiä, mutta siinäkään ei käytetty vasemmistolaisia termistöä.

Päätoimittajia verrattaessa huomaa, että entisen päätoimittaja Heronin kritiikki pohjautui enemmän perinteisiin vasemmistolaisiin näkemyksiin Irlannin hallitusta kohtaan. Se näkyi esimerkiksi hänen jo johdannossa mainitusta puheestaan vuodelta 1924.¹⁴⁶ Hän toivoi sosialismin perustamista Irlantiin ja näki kaikki poliitikot vihollisina, minkä vuoksi Heronin johtaman *The Voice of Labourin* kritiikki hallitusta kohtaan ja kritiikki hallitsevaa järjestelmää kohtaan helposti sekoittuivat keskenään.

Mortishedin kritiikki oli sen sijaan suunnattu Cosgraven konservatiiviseen hallitukseen, ei Irlannin hallitukseen instituutiona. Mortished ei haastanut liberaalidemokraattisen hallinnon legitimitteettisyyttä, vaan ainoastaan konservatiivisen puolueen kykyä johtaa kyseistä hallitusta. Mortishedin päätös käyttää liberaalimman opposition käyttämää kritiikkiä vasemmistolaisen sijaan oli poliittisesti pragmaattista. Se auttoi työväenpuoluetta näyttämään potentiaaliselta liittolaiselta muille puolueille, jonka kanssa liittoutuminen ei sisältäisi enää riskiä syytöksistä kommunismin kannattamisesta.

Tämä vahvistaa tutkija Morrissey'n havaintoja siitä, miten Irlannin ammattiliitot siirtyivät kohti sosiaalidemokratiaa 1920-luvulla ja pois päin vallankumoukseen kannustavasta

---

¹⁴³ Facts about Lenin and Trotsky, *The Voice of Labour* 20.4.1919, 7

¹⁴⁴ *The Irishman*, *The Irishman* 25.6.1927, 6

¹⁴⁵ Hourican 2009

¹⁴⁶ A big labour demonstration at Nenagh, *The Voice of Labour* 12.4.1924, 8

vasemmistolaisuudesta, joka oli ollut suosituimpaa James Larkinin ollessa johdossa. Vuoteen 1929 mennessä ITGWU:n johtaja William O'Brien olikin jo muuttunut erittäin kriittiseksi Neuvostoliiton sosialismia kohtaan.¹⁴⁷

On hyvä ottaa huomioon, että tästä muutoksesta huolimatta työväenpuolue ja *The Irishman* eivät olleet halukkaita luopumaan kokonaan ideologioistaan ja arvoistaan. *The Irishmanin* julkaisemassa työväenpuolueen lausunnossa työväenpuolue kieltäytyi ehdoitta liittoutumasta muiden puolueiden kanssa. Työväenpuolueen johto sanoi hyväksyvänsä yhteistyön muiden puolueiden kanssa ainoastaan siinä tapauksessa, että siitä olisi apua Irlannin köyhiä avustavien lakien läpisaamisessa.¹⁴⁸ Työväenpuolue oli valmis lisäämään yhteistyötään muiden puolueiden kanssa, mutta sillä oli selvät vaatimukset liittolaisilleen. Tämä on ymmärrettävää, ottaen huomioon miten Cumann na nGaedheal puolue ei ollut kunnioittanut työväenpuolueen toiveita eläkkeiden leikkaamisen kohdalla työväenpuolueen tuettua hallitusta vuosia aiemmin. Puolueen julkiset ehdot mahdollisesta liittoumasta sopivat yhteen päätelmäni kanssa, jonka mukaan työväenpuolue halusi näyttää hyödylliseltä liittolaiselta muille puolueille. Mitä enemmän vaatimuksia työväenpuolue esitti, sitä enemmän sen piti vakuuttaa muut puolueet liittouman hyödyllisyydestä.

Tämä herättää kuitenkin kysymyksen siitä, että oliko hallituksen äänekäs kritisointi työväenpuolueen osaomistuksessa olevalle lehdelle järkevä poliittinen päätös? Median tutkijoiden keskuudessa nähdään yleisesti, että suurin osa sanomalehdistä ei uskalla kritisoida istuvaa hallitusta liian kovalla kädellä, jotta ne eivät menettäisi lupiaan osallistua hallituksen lehdistötilaisuuksiin tai haastatteluihin.¹⁴⁹ *The Irishman* poikkesi tästä siinä, että sillä ei ollut samanlaista pääsyä lehdistötilaisuuksiin pienenä ammattiliittojen lehtenä. Artikkeleita tutkimalla huomaa, että suuren levikin omaavan *Irish Independentin* hallitusta käsittelevät uutiset olivat lähes aina julkaistu ennen kuin ammattiliittojen lehdet saivat käsiinsä tiedot tapahtuneesta. Tämä viittaa ammattiliittojen lehtien toimittajien rajoittuneeseen pääsyyn hallituksen lehdistötilaisuuksiin.

Koska *The Irishmanilla* ei ollut pelkoa paikan menetyksestä lehdistötilaisuuksissa, sillä oli vähemmän menetettävää hallituksen kritisoinnista. Muut sanomalehdet olivat kritisoineet uutta hätälakia vähän. Esimerkiksi *Offaly Independent*¹⁵⁰ ja *Ulster Herald*¹⁵¹ sanomalehdet

---

¹⁴⁷ Morrissey 2007, 255

¹⁴⁸ The labour party and the general election, *The Irishman* 8.9.1927, 3

¹⁴⁹ Dimova 2012, 63–64

¹⁵⁰ Public Safety Act, *Offaly Independent* 15.10.1927, 5

¹⁵¹ Seanad and safety bill, *Ulster Herald* 13.8.1927, 8

eivät kritisoineet lainkaan uutisissaan PSA 1927 hätälakia. On mahdollista, että työväenpuolueen imagon parantamisen lisäksi *The Irishman* havitteli myös ammattiliiton ulkopuolisia lukijoita tarjoamalla näille armotonta kritiikkiä hätälakia kohtaan, jota monet muut sanomalehdet eivät julkaisseet.

Kiinnostavaa *The Irishmanissa* on se, että vuoden 1927 lokakuusta eteenpäin hallitusta käsittelevistä uutisista vastannut kirjoittaja käytti nimeä Sekretulo.¹⁵² Sekretulo esperanton kielellä tarkoittaa salaista henkilöä, joten tämän on täytynyt olla salanimi. Tämä oli poikkeuksellista, koska toimittajilla ei ollut vaatimusta julkaista omaa nimeään 1920-luvun Irlannissa. Mikäli toimittajan nimi julkaistiin, oletuksena oli, että tämä oli hänen oikea nimensä. Sekretulo oli vakituinen kirjoittaja. Hän kirjoitti *The Irishmanissa* lehden lakkauttamiseen asti. *The Irishmanin* tilalle perustettiin sanomalehti *The Watchword* vuonna 1930,¹⁵³ minkä jälkeen Sekretulosta ei ole enää mainintaa.

The Irishmanin ja *Irish Independentin* väliset erot hätälakia kohtaan tulivat hyvin esiin korkeimman oikeuden tuomarin Justice Hannan hätälain vastaista lausuntoa käsittelevissä artikkeleissa. Hannan mukaan poikkeuslain artikla 16 rikkoi perustuslakia, koska se antoi oikeudet pidättää ja vangita pelkän epäilyksen perusteella. Hänen mukaansa artikla oli rikosoikeuden perusarvojen vastainen, koska se laillisti syyttömien ja syyllisten identtisen kohtelun. Tämä myös nakersi Irlannin perustuslakia viemällä oikeuden yksilönvapauteen pois Irlannin kansalaisilta.¹⁵⁴

The Irishman luonnollisesti otti tämän lausunnon avosylin vastaan. Sen kritiikki ei ollut yhtä jyrkkää tässä artikkelissa kuin aiemmin mainituissa kirjoituksissa, mutta kirjoitustyyli oli silti samanlaista aiempien havaintojeni kanssa. Artikkelissa ei käytetty yhtään vasemmistolaista termistöä ja vain hallitsevaa hallitusta kritisoitiin.¹⁵⁵

Irish Independent suhtautui Justicen kritiikkiin päinvastaisesti. Kun Justice mainitsi hätälakien olleen tavallinen ratkaisu hätätilan aikana tai kansalaisten suojelemiseksi, *Irish Independent* kommentoi heti perään hallituksen julkaisseen lain kansan suojelemiseksi. Justicen ilmaistessa hätälain kirjaimellisesti noudattavan perustuslain artikloja muttei henkeä, kirjoittaja huomioi miten pienillä muutoksilla syytökset hätälain laittomuudesta eivät olisi enää päteviä. Loppuun jätettiin Justicen suurin kritiikki, eli poliisin valtuudet pidättää ja

---

¹⁵² Sekretulo, In and about the Dail. *The Irishman* 6.10.1927, 3

¹⁵³ *The Watchword* 2.1.1930

¹⁵⁴ The public safety act, *The Irishman* 17.9.1927, 7

¹⁵⁵ The public safety act, *The Irishman* 17.9.1927, 7

vangita pelkän epäilyn perusteella ihmisiä.¹⁵⁶ Teksti oli kuitenkin tehty vaikeasti ymmärrettäväksi tavalliselle lukijalle, mikä näkyy lainauksessa.

The result of his judgment was that an order for certiorari should issue to quash the order already made, and that a mandamus should go to hear and determine the application under section 16 according to law.¹⁵⁷

Aiempiin Justicen esittämiin väitteisiin verrattuna *Irish Independentin* artikkeli ei yritä yksinkertaistaa tai kääntää tässä virkkeessä Justicen käyttämää lakiterminologiaa. Tekemällä vakavimmasta kritiikistä vaikeasti ymmärrettävän, se ei näytä yhtä vakavalta lukijan silmissä. Käänteisesti *The Irishman* yksinkertaisti Justicen väitteet helpommin ymmärrettäviksi, koska se halusi lukijan ymmärtävän, mistä kritiikki hätälakia vastaan juontui.

It was called preventive justice, but a person was equally punishable for being suspect of an offence of which he might be innocent.¹⁵⁸

Tekstin muuttaminen lehden lukijalle ymmärrettävämpään muotoon oli tärkeää Irlannin alhaisen koulutustason vuoksi. Irlannin konservatiivisen sosiaalisen ilmapiirin vuoksi koulutustaso oli alhainen. Irlannissa oli käsitys, että alhainen koulutustaso oli riittävä yhteiskunnan työväelle ja köyhille. Vuonna 1926 säädettiin esimerkiksi opintolaki, mikä teki peruskoulusta pakollisen kuudesta neljääntoista -vuotiaille lapsille, mutta jatkokoulutukseen ei ollut laillista velvoitetta.¹⁵⁹

Irish Independent tuki hallitusta hätälain kohdalla. Se kuvaili, miten hätälain jyrkistä asetuksista huolimatta kansa luotti hallituksen kykyyn käyttää hätälakia harkitusti ja huolellisesti.¹⁶⁰ *Irish Independent* myös julkaisi presidentin puheen, missä tämä vakuutti hätälain vaikuttavan ainoastaan valtiota vastustaviin yksilöihin, ja kaikki rauhaa rakastavat ja järkevää poliittista käytöstä noudattavat kansalaiset olisivat turvassa.¹⁶¹ Kommenteista ei käynyt selville se, mitä hallituksen mielestä järjetöntä politiikkaa harrastaville kansalaisille tapahtuisi hätälain alla.

PSA 1927 sai paljon enemmän kritiikkiä kuin PSA 1926. Tämä johtui siitä, että PSA 1926 saatiin ratifioitua neljän päivän sisällä esityksestä.¹⁶² PSA 1927 -lakia sen sijaan käsiteltiin kuukausia ennen sen ratifiointia. Sen epäsuosio johtui myös perustuslain

¹⁵⁶ The liberty of the subject, *Irish Independent* 7.9.1927, 4

¹⁵⁷ The liberty of the subject, *Irish Independent* 7.9.1927, 4

¹⁵⁸ The public safety act, *The Irishman* 17.9.1927, 7

¹⁵⁹ Gibney 2018, 210

¹⁶⁰ The Public Safety, *Irish Independent* 11.8.1927, 6

¹⁶¹ No harm to peaceful people, *Irish Independent* 28.7.1927, 8

¹⁶² Mohr 2021, 11

kyseenalaistamisesta. Tiedämme *The Irishmanin* olleen hyvin äänekäs kritiikissään hätälakia kohtaan, mutta tutkimukselle on tärkeää vielä selvittää, miten paljon meteliä *The Irishman* piti lakoista verrattuna *The Voice of Labouriin*.

3.2 Vuoden 1927 lopun lakoista ja *Irishmanin* muutoksista

Vuonna 1927 Mortishedin johtama *The Irishman* erosi *The Voice of Labourista* monella tavalla. Ensimmäinen ero, jonka huomasi tutkimuksen aikana, oli lakoista kertovien uutisten vähäisyys vuoden 1927 loppupuolella. Selitin jo edeltävässä kappaleessa, miten lakoista uutisoitiin tavallista vähemmän jo vuoden 1927 alkupuolella, erityisesti vaalien alla. Vaalit oli kuitenkin jo käyty vuoden 1927 kesäkuussa ja viides Irlannin hallitus oli perustettu. Vaaleissa johtava Cumann na nGaedheal puolue oli saanut myös tarpeeksi ääniä muodostaakseen uuden hallituksen, mutta oppositio oli saanut tarpeeksi ääniä ollakseen kyvykäs painostamaan tehokkaasti uutta hallitusta. Tämä johti lopulta vuoden 1927 syyskuussa Irlannissa uusien yleisvaalien järjestämiseen ja kuudennen hallituksen muodostamiseen.

Perustelin lakkouutisten vähyden olleen sidoksissa työväenpuolueen motiiveihin liittoumien luomiseksi oppositiossa. Koska syyskuussa järjestettiin uudet vaalit, tämä selittäisi myös lakkouutisten vähyden vuoden 1927 kesäkuun-syyskuun välissä. *The Irishmanin* lokakuun numerot sisältävät paljon enemmän uutisia lakoista, kuin kesä- ja syyskuun välisessä ajanjaksossa. Myös *Irish Independentissä* uutisoitiin vähän paikallisista lakoista yleisvaalien välisten kuukausien aikana. Uskon lehtien motivaatioiden olleen kuitenkin erilaiset. Suurin osa lakoista oli pieniä ja poikkeuksettomia, minkä takia *Irish Independent* ei nähnyt syytä uutisoida niistä. *Irish Independent* uutisoi esimerkiksi erään pienen Dublinilaisen pesulan lakosta kohtalaisen isolla otsikolla ainoastaan siksi, että lakon aikana pesulassa oli syttynyt tulipalo.¹⁶³

The Irishmanin suurin lakkouutinen vaalien välissä sen sijaan kertoi erään kehräämön lakosta. Kyseinen lakko syntyi, kun työnantajat halusivat alentaa palkkoja. Suurin osa lakkoilijoista kuului samaan ammattiliittoon, paitsi yksi työntekijä, joka kuului eri liittoon. Tämän yhden työntekijän ammattiliitto osallistui lakkoon uhkaamalla aloittaa vastatoimet kaikkien kehräämön yritysasiakkaiden työtiloissa, jotka työllistivät tämän liiton jäseniä. Uhkaus johti kehräämön tilausten laskuun, minkä ansiosta lakkoilijat neuvottelivat onnistuneesti uuden

---

¹⁶³ Dublin laundry gutted. *Irish Independent* 4.7.1927, 10

työsopimuksen. *The Irishman* kirjoitti loppuun, miten työväen solidaarisuus lakkojen lisäksi on myös politiikassa yhtä tärkeää.¹⁶⁴

Uutisen palstatila täytti puolet yhdestä sivusta, joka kertoo sen olleen tärkeä *The Irishmanille*. Kaikki muut tämän ajan lakkouutisista saivat korkeintaan muutaman virkkeen palstatilan. Lakko ei itsessään ollut merkittävä, mutta sen sisältämä symboliikka oli arvokasta työväenpuolueelle. Vetoamalla poliittiseen solidaarisuuteen *The Irishman* pyysi epäsuorasti lehden lukijoita äänestämään tulevissa vaaleissa työväenpuolueen ehdokkaita. Uutinen myös paransi työväenpuolueen imagoa antamalla kuvan vasemmiston yhtenäisyydestä, osoittaen näiden olevan valmiita tukemaan liittolaisiaan.

Tästä voitokkaasta lakosta uutisoitiin näkyvästi *The Irishmanissa*, mutta muuten lakkouutisia oli yleisesti vähän. Lakkouutiset, joita julkaistiin, käsittelivät voitettuja lakkoja tai kohtalaisen suuria käynnissä olevia lakkoja. Tämä viittaisi siihen, että *The Irishman* ei mielellään uutisoinut hävityistä tai käynnissä olevista pienistä lakoista, koska molemmat olisivat luoneet negatiivista imagoa ammattiliittoja kohtaan, joihin työväenpuolue yhdistettiin.

Ammattiliittojen yhdistäminen työväenpuolueeseen oli aikanaan varsin iso ongelma. 1920-luvulla käytiin jopa keskustelua työväenpuolueen ja ammattiliittojen erottamisesta toisistaan, jotta äänestäjät eivät olisi tulkinneet työväenpuolueen olleen ainoastaan ammattiliittojen etuja ajava puolue.¹⁶⁵

Valitseva uutisointi lakoista saattaa myös viitata *The Irishmanin* omanneen vähemmän autonomiaa uutisoinnissaan verrattuna *The Voice of Labouriin*. *The Voice of Labour* julkaisi välillä reformismin kanssa ristiriidassa olleita uutisia, mitkä saattoivat herättää epätoivottuja mielikuvia. Esimerkiksi vuonna 1926 *The Voice of Labour* julkaisi arvostelun Leon Trotskyn kirjoituksesta.¹⁶⁶ Julkaisu ei varmasti auttanut työväenpuoluetta oikeiston syyttäessä sitä kommunistiseksi. *The Irishmanin* kirjoitukset sen sijaan hyödyttivät lähes aina työväenpuolueen tavoitteita, mikä viittaisi näillä olleen vähemmän autonomiaa edeltäjänsä verrattuna. Tämä olisi todennäköisempää kuin se, että lehden toimittajien arvot olisivat muuttuneet vuoden sisällä. Samat *The Voice of Labourin* syndikalismille sympaattiset toimittajat kuitenkin jatkoivat työtään *The Irishmanin* alaisuudessa. Suurinta osaa toimittajista tuskin myöskään irtisanottiin *The Voice of Labourin* siirryttyä *The Irishmanin* alle. *The Voice of Labourin* toimittajilla oli vuosien kokemus ja vasemmistolaisia toimittajia oli Irlannissa

¹⁶⁴ Industrial co-operation in practise. *The Irishman* 10.9.1927, 3

¹⁶⁵ Morrissey 2007, 253–254

¹⁶⁶ Where is Britain going? *The Voice of Labour* 4.9.1926, 4

vähän, joten *The Irishmanin* olisi täytynyt kouluttaa kokonaan uusia toimittajia, jos se olisi irtisanonut *The Voice of Labourin* toimittajat.

The Irishman ajoi työväenpuolueen etuja erittäin vahvasti vuoden 1927 loppukesällä. Uskon pääsyiden olleen Mortishedin läheiset siteet työväenpuolueeseen. Myös Irlannin ammattiliitot reformisteina halusivat tukea työväenpuolueen vaalimenestystä. Nämä seikat selittävät, miksi työväenpuolueen edut näyttävät menneen kaiken muun edelle *The Irishmanin* vuoden 1927 uutisoinnissa.

Merkittävä muutos vuoden 1927 ammattiliiton lehdistössä on niiden ulkoasun muuttuminen. Historiantutkija Francis Devinen käydessä läpi ITGWU:n vuosiraportteja hän teki talouskaavion, joka osoittaa ITGWU:n vuonna 1927 vähentäneen budjetissaan kulutusta noin kuudesosalla verrattuna aiempaan vuoteen 1926.¹⁶⁷ Vuonna 1927 Irlannin ammattiliitoissa tehtiin siis paljon leikkauksia budjettiin. Tämä vahvistaa teoriaa siitä, että tärkein ajava voima ITGWU:lta luopua *The Voice of Labourista* oli taloudellinen paine. *The Voice of Labourin* ja *The Irishmanin* välillä tämän huomaa kuvien vähenemisestä lehtien sivuilta. Mainoskuvia näkyi edelleen, mutta uutisia varten piirrettiin tai otettiin valokuvia yhä vähemmän vuoden 1927 edetessä. *The Voice of Labourin* vuoden 1926 loppupuolen julkaisuissa on havaittavissa pari piirrosta tai valokuvaa muutamassa numerossa. Verrattuna vuoden 1927 loppupuoleen, *The Irishmanin* lehdissä ainoat kuvat ovat peräisin mainoksista. *The Irishmanissa* käytettiin vain yhtä kuvaa vuoden 1927 loppupuolella artikkelissa, jossa käsiteltiin Irlannin työväenpuolueen johtajaa Thomas Johnsonia itse.¹⁶⁸

Tämä näkyi myös mainoksissa. *The Voice of Labouria* ja *The Irishmania* verratessa näkee, että *The Irishmanissa* mainokset veivät yleisesti enemmän palstatilaa kuin *The Voice of Labourissa*. Mainokset myös sijoitettiin eri tavalla. *The Voice of Labourissa* mainokset pysyivät vakituisesti omalla puolellaan sivua. Ne sijoitettiin joko sivun alareunaan tai sivun oikealle puolelle, joista ne harvoin siirtyivät pois. Tämä antoi lukijalle paremman lukukokemuksen erottamalla leipätekstin selvästi mainoksista. *The Irishmanin* kohdalla mainokset sen sijaan rikkoivat tekstiä säännöllisesti. Niitä sijaitti sivujen kaikissa reunoissa ja välillä ne jakoivat kirjoitukset useampaan osaan. Tämä haittasi lukukokemusta, mutta aiheutti sen, että lukijan silmät liikkuvat sivuilla enemmän, antaen mainoksille enemmän näkyvyyttä.

Tämä muutos mainoksissa liittyi suurella todennäköisyydellä aiemmin mainittuihin leikkauksiin. Koska *The Irishmanilla* oli pienempi budjetti kuin *The Voice of Labourilla*, sen

---

¹⁶⁷ Devine 2022, 10

¹⁶⁸ All about the "Englishman", *The Irishman* 27.8.1927, 7

täytyi nostaa mainostulojaan. Tämä kertoo, että *The Irishman* oli kiinnostunut politiikan lisäksi enemmän myös tuoton tekemisestä verrattuna *The Voice of Labouriin*. Vaikka *The Irishmanin* päätarkoitus ei ollut tuottaa puhdasta voittoa, mainostukseen panostaminen viittaa vahvasti taloudellisten intressien olleen enemmän esillä Irlannin vasemmiston lehdistössä vuodesta 1927 eteenpäin.

Muutoksista huolimatta jotain vanhaakin säilyi *The Voice of Labourin* ajalta. Yhdessä elokuun numerossa julkaistiin työväenpuolueelle lähetetty kirje, jonka oli kirjoittanut entinen ja iäkäs ammattiliiton alahaaran organisoija ja sihteeri. Kirjeessään hän esitti pystyvänsä voittamaan seuraavat yleisvaalit, koska hänen ikänsä ja kokemuksensa ansiosta kaikki Inchicoren ja Dublinin eläkeläiset äänestäisivät häntä. Hän väitti presidentin vaihtamiselle olleen tarvetta, ja että kokemuksensa kautta hänestä olisi tullut hyvä seuraava presidentti. Lopuksi hän pyysi kolmesataa puntaa lainaksi kampanjaansa varten ja lupasi maksaa vaalien jälkeen velkansa korkojen kanssa takaisin.¹⁶⁹ *The Voice of Labourin* sarkastisia perinteitä kunnioittaen tämä juttu oli otsikoitu nimellä: “The joke of the week.”

Irish Independentin ja *The Irishmanin* välisiä eroja lakkouutisissa tulee tutkia hieman erilaisella lähestymistavalla kuin aiemmin. Koska *Irish Independent* ei julkaissut isoja uutisia Irlannin lakoista vuoden 1927 loppupuolella, joudun käyttämään lähteinäni *Irish Independentin* uutisia muiden maiden lakoista.

Ensimmäinen asia, minkä huomasin *The Irishmania* selatessani, oli lakkoutisten suurempi määrä syyskuun vaalien jälkeen. Merkittävin ero vaaleja edeltävään aikaan on se, miten käynnissä olevista lakoistakin uutisoitiin. Esimerkiksi Dundalkin puuseppien lakko oli vielä käynnissä marraskuussa, kun *The Irishman* antoi lakolle puoli sivua palstatilaa. *The Irishman* käytti lakkoa esimerkkinä, miten työntekijöiden piti varoa työnantajia, jotka yrittivät määrittää tiettyjen alojen palkkoja yksinään vedoten heidän asemaansa tietyn alan ammattilaisten ainoina työllistäjinä.¹⁷⁰ Esimerkkinä olemisen vuoksi lakko sai tavallista enemmän palstatilaa.

Toinen tärkeä huomio on se, miten *The Irishman* kuvasi lakkoja eri tavalla verrattuna *The Voice of Labouriin*. Aiemmin jo todettiin, että *The Irishman* ei käyttänyt vasemmistolaista termistöä hallitukseen kohdistuvassa kritiikissä toisin kuin *The Voice of Labour*.

Lakkoutisten kohdalla *The Irishman* käytti myös hyvin vähän vasemmistolaista termistöä.

---

¹⁶⁹ The joke of the week. *The Irishman* 13.8.1927, 3

¹⁷⁰ Woodworkers' strike in Dundalk shops of G.N.R. *The Irishman* 19.11.1927, 11

Tämän lisäksi *The Irishmanissa* ei ollut nähtävissä työnantajia kritisoivaa tekstiä vuoden 1927 lopun lakkouutisissa. *The Voice of Labour* käytti paljon sarkasmia työnantajia kohtaan uutisissaan. Esimerkiksi vuonna 1926 *The Voice of Labour* oli käyttänyt erästä Newryssa asuvaa työnantajaa koskevassa uutisessa niin tuomitsevaa kieltä, että liitto oli haastettu oikeuteen kunnianloukkauksesta. Oikeuden päätöksellä liitto päätyi maksamaan rahallista korvausta syytteen kantajalle.¹⁷¹

Tähän verrattuna *The Irishmanin* lakkouutiset vuoden 1927 lopulla eivät käyttäneet samanlaista kieltä työnantajista. Ne olivat itse asiassa hyvin asiallisia. Esimerkiksi marraskuussa julkaistussa mielipidekirjoituksessa kirjoittaja julisti työnantajien suunnitelleen suurta offensiivisia ammattiliittoja vastaan isojen palkanleikkausten muodossa. Hän vertasi tätä sodanjulistukseen. Suurista uhkakuvista huolimatta työnantajia ei haukuttu kirjoituksessa kertaakaan.¹⁷²

Kiinnostavasti lehden toimittajat eivät itse käyttäneet vasemmistolaista termistöä, mutta ne julkaisivat mielipidekirjoituksia, jotka sisälsivät niitä. Niissä mainittiin avoimesti sellaisia termejä kuin kapitalismi¹⁷³ ja työväenluokka.¹⁷⁴ *The Irishmanin* toimittajat eivät siten harjoittaneet vasemmiston termejä kohtaan nollatoleranssia.

Irish Independent osoitti vuoden 1927 lopussa pientä kiinnostusta lakkoja kohtaan. Esimerkiksi noin kahdeksankymmentuhannen saksalaisen kaivostyöntekijän lakon tapahtumista mainittiin vain muutamalla virkkeellä, sekä sen mahdollisista vaikutuksista hiilen hintoihin.¹⁷⁵ Lakkouutiset olivat suurimmaksi osaksi niin lyhyitä, että toimittajat olisivat harvoin pystyneet kuvaamaan niitä puolueellisesti. Tosin lehti kirjoitti lakon heikentäneen Saksan kykyä kilpailla hiilimarkkinoilla, joten positiivisempi sävy saattoi johtua sen olleen tervetullut uutinen Irlannin hiilikaivoksille.¹⁷⁶

Uutiset mitkä osoittavat *Irish Independentin* olleen edelleen vuoden 1927 lopulla ammattiliittojen vastaisia olivat Yhdysvaltojen Koloradon kaivoslakkoja käsittelevä uutinen ja Australian työlakia kritisoiva artikkeli. Koloradon kaivoslakon uutisessa kirjoitettiin, miten poliisi oli avannut tulen kaivostyöntekijöitä kohti, haavoittanut kolmeakymmentä ja tappanut

---

¹⁷¹ National executive council IT&GWU 1927, 7

¹⁷² F.R, Let us get ready. *The Irishman* 19.11.1927, 2

¹⁷³ P.R. The anti-trade union bill, *The Irishman* 22.10.1927, 4

¹⁷⁴ F.R, Let us get ready, *The Irishman* 19.11.1927, 2

¹⁷⁵ Miners' strikes. *Irish Independent* 19.10.1927, 7

¹⁷⁶ Big strike starts, *Irish Independent* 18.10.1927, 7

kolme työntekijää.¹⁷⁷ Uutisessa väitettiin naisten olleen syypäitä, koska he olivat kannustaneet kaivostyöntekijöitä rynnäköimään puukkoja ja nuijia heilutellen konekivääreitä päin.¹⁷⁸ Tuliaseet olivat yleisiä jo 1920-luvun Yhdysvalloissa. Koska lakkoilijoiden ei kerrottu kantaneen niitä, voimme olettaa näiden olleen todellisuudessa aseistamattomia.

Australiaa käsittelevässä artikkelissa Australian laillisesti pakollista sovittelua työntekijöiden ja työnantajien välillä arvosteltiin. Artikkelit kritisoivat Australian ammattiliittoja pahantahtoisiksi ja kunniaattomiksi, sekä miten nämä pakottivat työnantajat neuvotteluihin köykäisimmistäkin syistä.¹⁷⁹

Molemmat artikkelit syyttivät lakkoilijoita ja ammattiliittoja yksipuolisesti lakoista ja muista ongelmista, kuten aiempien vuosien lakkouutisissa. Artikkelit osoittavat, että *Irish Independent* ei vuonna 1927 muuttanut sen asennetta ammattiliittoja kohtaan. *Irish Independent* ei ollut muuttanut merkittävästi vuoden 1927 aikana verrattuna *The Irishmanin*. Toisaalta *The Irishmanin* osalla täytyy selvittää, olivatko sen muutokset vain väliaikaisia.

3.3 Olivatko muutokset pysyviä ja näkyvissä edelleen vuonna 1928?

Vuoden 1928 loppuun mennessä hätälakien kannatus Irlannissa oli kääntynyt laskuun. PSA 1927 olisi laillisesti päättynyt vasta vuonna 1932, mutta hallitus päätti lakkauttaa sen jo vuoden 1928 joulukuussa. Oikeusministeri Fitzgeraldin mukaan oli todennäköistä, ettei lain lakkauttaminen tulisi olemaan kiistanaihe.¹⁸⁰ Ottaen huomioon miten hallitukset eivät yleisesti halua vähentää omaa valtaansa, Cosgraven hallitus oli luultavasti päätellyt hätälain ylläpitämisestä olleen enemmän haittaa kuin hyötyä. Uutisten perusteella lakia olikin käytetty vuoden 1928 aikana vähän. Hallitusta oli kritisoitu joka kerralla, kun se oli soveltanut hätälakia vähemmän tärkeisiin asioihin. *The Irishman* esimerkiksi mainitsi poliisin takavarikoineen mielenosoittajien julisteita ja miten tämä oli laillisesti mahdollista ainoastaan hätälain avulla. *The Irishman* kirjoitti sarkastisesti, että hätälain piti estää vallankumoukset ja ministerien murhat, mutta sen sijaan sitä käytettiin vain julisteiden varastamiseen.¹⁸¹

Yllättävää PSA 1927:n lakkauttamisessa oli se, miten vaisusti lehdistö reagoi ilmoitukseen. Vuoden 1927 aikana *Irish Independent* julkaisi useita hätälakia puolustavia artikkeleita ja käytti niihin kohtuullisen paljon palstatilaa. Samoin *The Irishman* kritisoivat hätälakia vahvasti

¹⁷⁷ Strikers shot, *Irish Independent* 22.11.1927, 7

¹⁷⁸ Strikers shot, *Irish Independent* 22.11.1927, 7

¹⁷⁹ Compulsory arbitration, *Irish Independent* 2.12.1927, 6

¹⁸⁰ Terminating public safety act, *Irish Independent* 15.11.1928, 9

¹⁸¹ May the police commit robbery?, *The Irishman* 8.9.1928, 1

ammattiliittojen vastaisena hätälakina, mikä ei olisi auttanut hallitusta estämään salamurhia. Vuoden 1928 loppua lähestyttäessä hätälain lakkauttamisen julistamisen aikoihin kumpikin lehti päinvastaisesti osoitti vähäistä kiinnostusta lain kumoamista kohtaan. *Irish Independent* julkaisi kolme artikkelia PSA 1928:n edistymisestä, mikä lakina lakkauttaisi ennakkoon PSA 1927:n. Nämä artikkelit olivat hyvin lyhyitä. Yksi näistä artikkeleista oli koko pituudeltaan:

“The second reading of the Public Safety Bill 1928, which terminates on 31st December next the duration of the Public Safety Act 1927, was passed by the Dail. Mr. de Valera said that his party were anxious to facilitate the passing of the bill, but they hoped to amend it in Committee if it was to be made a real Public Safety Bill.”¹⁸²

Todennäköisesti *Irish Independent* ei halunnut muistuttaa lukijoita, miten paljon se oli tukenut hallitusta ja PSA 1927 hätälakia, varsinkin kun vuoden 1928 aikana hallitus ja sen hätälait olivat muuttuneet epäsuosituiksi. Wolfsfeldin teorian mukaan tämä oli odotettava reaktio *Irish Independentiltä*. Hätälakien kritisointi oli suosittua, mutta se oli myös helppo tie päätyä hallituksen epäsuosioon. PSA 1927:n vaikutukset olivat olleet myös pieniä, joten sen lakkauttamisella ei ollut konkreettisia vaikutuksia Irlantiin, vähentäen tapauksen uutisarvoa. Sen taloudellisia intressejä palveli paremmin pysyä hallituksen kanssa hyvissä väleissä.

The Irishman sen sijaan toimi epäodotetulla tavalla. *The Irishman* ei julkaissut yhtäkään uutista hätälain kumoamisesta. Lehti oli vuonna 1927 kritisoinut aktiivisesti hätälakia, mutta nyt se toimi ristiriitaisesti. PSA 1927 ei ollut merkittävä laki, mutta siitä uutisoiminen olisi ollut täydellinen keino *The Irishmanille* kritisoida Irlannin konservatiivista hallitusta.

The Irishman näytti selvästi vuoden 1928 edetessä kritisoivan yhä vähemmän hallitusta. Maaliskuun julkaisussa hallitus nosti eläkkeitä, mutta samassa uutisessa *The Irishman* myös kritisoi hallituksen edellisvuoden veronleikkauksia Irlannin rikkaimmille.¹⁸³ Kritiikki ei kuitenkaan mennyt henkilökohtaisuuksiin tai käyttänyt negatiivista kuvailevaa kieltä. Kesäkuun julkaisussa *The Irishman* arvosteli hallituksen tekemiä suunnitelmia Irlannin maataloutta varten. Se kirjoitti talousministeri Blythen ja maatalousministeri Hoganin väitteiden olleen huonosti harkittuja ja ristiriitaisia. Lehti ei kuitenkaan kritisoinut ministereitä tehtävään sopimattomuudesta tai muusta vastaavasta. *The Irishman* ainoastaan esitti vastaargumentit heidän esittämiinsä väitteisiin.¹⁸⁴

¹⁸² The Public Safety Bill, *Irish Independent* 17.11.1928, 9.

¹⁸³ Sekretulo, Old age pension, *The Irishman* 3.4.1928, 3

¹⁸⁴ Sekretulo, The Flour Debate, *The Irishman*, 9.6.1928, 3

Uutisten perusteella tähän oli kaksi syytä. Vuoden 1928 lopussa hallitusta käsittelevissä uutisissa esitettiin hyvin vähän kritiikkiä hallitusta kohtaan. Esimerkiksi marraskuun alun julkaisussa hallitusta käsiteltävissä uutisissa ei käytetty yhtäkään haukkumasanaa hallitusta tai sen jäseniä kohtaan.¹⁸⁵ *The Irishmanin* kritiikki hallitusta kohtaan näytti selvästi siirtyneen vuoden aikana yhä enemmän hallituksen suorittamia toimia kohtaan, kuin itse hallitukseen. Tämä on loogista, kun näkee mistä asioista uutisoitiin vuoden 1928 lopulla. Leskien ja orpojen taloustuki, uusien asuntojen rakentaminen, koulutuksen budjetti, työttömyysturva jne. olivat suosittuja puheenaiheita hallituksessa vuoden 1928 lopulla. Uutisten perusteella hallitus neuvotteli näistä opposition kanssa ja oli valmis hyväksymään osan niistä.

Hallituksen myönnytykset ja käynnissä olleet neuvottelut reformeista näyttävät olleen pääsyytä sille, miksi *The Irishmanin* hallituksen vastainen kritiikki muuttui yhä lievemmäksi vuoden 1928:n edetessä. Tämä selittäisi, minkä vuoksi *The Irishman* jätti uutisoimatta kokonaan hätälain poistamisesta ja minkä takia sen kritiikki hallitusta kohtaan oli lähes olematonta vuoden 1928 loppuvaiheilla.

The Irishman kritisoi kolumnissaan vuonna 1928 opposition suurinta puoluetta Fianna Failia, kutsuen sen edustajia "maailman kehnoimmiksi poliitikoiksi", ja kuvailemalla heidän olleen henkilöitä, jotka "...eivät osaa puhua oikeassa paikassa oikeaan aikaan."¹⁸⁶ Tämä viittaa työväenpuolueen siirtyneen pois päin suunnitelmistaan liittoutua Fianna Failin kanssa, mille oli päteviä syitä. Hallitus oli suostunut neuvottelemaan opposition kanssa köyhiä avustavien lakien valmistelusta. Työväenpuolue oli saavuttanut tavoitteen, joka oli ollut sen pääehto liittouman luomiselle Fianna Fail puolueen kanssa. Koska työväenpuolue olisi pienempänä puolueena helposti päätynt heikkoon asemaan liittoumassa, liitto ei itsessään ollut erityisen arvokas työväenpuolueelle. Tämä selittäisi, minkä vuoksi *The Irishman* kritisoi avoimesti Fianna Fail puoluetta.

Vaikka avoimesti sarkastinen kritiikki hallitusta kohtaan oli vuoden 1927 aikana vähentynyt, sarkasmi näytti selvinneen vuoden 1928 alkuun. Tammikuun pakinassa kysyttiin, tappoiko Irlanti tarpeeksi vauvoja tuhkarokkoon ja huonolaatuiseen maitoon, niin että se täytti velvollisuutensa modernina sivilisaationa.¹⁸⁷ Vastaavasti syyskuun julkaisussa Cumann na nGaedheal puolueen kokouksen pöytäkirja oli jotenkin päätynyt julkisen yleisön käsiin.

---

¹⁸⁵ Sekretulo, In and about the dail, *The Irishman* 3.11.1928, 3

¹⁸⁶ Sekretulo, The world's worst politicians, *The Irishman* 23.6.1928 ,3

¹⁸⁷ A good way to kill babies, *The Irishman* 14.1.1928, 1

Pöytäkirjan mukaan puolue jätti monta asiaa päättämättä, jota *The Irishman* kommentoi artikkelissaan:

It is an amusing and amazing list, is it not? How satisfactory it must be to the members of Cumann na nGaedheal to know with such beautiful precision exactly what their party stands for!¹⁸⁸

Nämä kirjoitukset viittaavat vahvasti siihen, että *The Irishmanin* vähentynyt sarkasmin käyttö ei johtunut haluttomuudesta käyttää sitä. Päinvastoin *The Irishman* osasi käyttää sarkasmia *The Voice of Labouria* taitavammin, minkä vuoksi sen tarvitsi käyttää sitä vähemmän. Hallituksen avoin kritisointi oli vaikeaa *The Irishmanille* työväenpuolueen neuvotellessa näiden kanssa. Mutta kuten artikkeleista näkee, *The Irishman* kiersi tätä kirjoittamalla sarkastisesti Irlannin yleisestä heikosta tilasta. Vastaavasti sarkastiset kommentit oli suunnattu Cumann na nGaedheal puoluetta kohtaan hallituksen sijaan, vaikka hallitus koostuikin Cumann na nGaedheal puolueesta. Sarkasmilla *The Irishman* pystyi säilyttämään narratiivinsa sabotoimatta työväenpuolueen suunnitelmia. *The Irishmanilla* ei ollut ongelmia kritisoida Fianna Fail puoluetta avoimesti, mutta koska hallituksen ja työväenpuolueen tilanne oli monimutkaisempi, sen täytyi turvautua sarkasmiin ja muihin epäsuoriin metodeihin voidakseen kritisoida hallitusta vuonna 1928.

The Irishmanissa vuoden 1928 helmikuussa julkaistussa artikkelissa käsiteltiin lakkoa, joka syntyi, kun työnantajat ilmoittivat suorittavansa palkanalennuksia. Lehti kuvasi työnantajien päätöksiä typeriksi, ja miten työntekijät päätyisivät näiden päätösten vuoksi kärsimään orjuudesta ja nöyryytyksestä.¹⁸⁹ Samaa lakkoa käsittelevässä maaliskuun artikkelissa työnantajia kutsuttiin koomikoiksi.¹⁹⁰ Samanlaista työnantajien kritisointia esiintyi myös huhtikuussa julkaistussa lyhyttarinassa, jossa palkkoja leikkaavan yrityksen ikkunan särkenyt mies kuvattiin yhteisön sankarina.¹⁹¹

Tämä kertoo vuoden 1928 alkupuolella *The Irishmanin* lisänneen lakoista uutisointia. Työnantajiin kohdistuva kritiikki oli myös kasvanut paljon vuonna 1928. Tilanne oli lähes päinvastainen vuoteen 1927 verrattuna. Työnantajat olivat suurimpia kritiikin kohteita, samalla kun hallituksen kritisointi oli vähentynyt huomattavasti verrattuna vuoteen 1927. Tämä kehitys jatkui vuoden 1928 lopulle. Yhdessä analyysissään *The Irishman* laski irlantilaisten yritysten voittoja ja miten suuren osuuden työntekijät saivat voitoista heidän

---

¹⁸⁸ Cumann na nGaedheal self-exposed, *The Irishman* 1.9.1928, 3

¹⁸⁹ Moran's strike, *The Irishman* 11.2.1928, 9

¹⁹⁰ Preventive measures, *The Irishman* 10.3.1928, 10

¹⁹¹ V.J.H: Out of the darkness, *The Irishman* 7.4.1928, 4

palkkojensa kautta.¹⁹² Analyysissa käytettiin vasemmistolaisia termejä, kuten pääoma ja työläisten omin käsin tekeminen.¹⁹³ Marraskuussa julkaistussa lyhyttarinassa taas kirjoitettiin Belfastin linja-autonkuljettajien lakosta, jossa kuskit yhdessä rintamassa voittivat ylivoimaisesti lakon. Tarinassa työnantajat kuvattiin hyvin epäempaattisiksi. Nämä esimerkiksi juhlistivat bussikuskin irtisanomista syömällä ostereita ja juomalla samppanjaa.¹⁹⁴

Irish Independent näytti taas säilyttäneen vakituisen linjansa lakkojen ja ammattiliittojen suhteen vuoden 1928 aikana. Esimerkiksi helmikuun julkaisussa *Irish Independent* uutisoi Englannin ammattiliiton jäsenen James Seddonin puhetta, jossa hän väitti lakkojen olevan vanhanaikaisia ja työntekijöille haitallisia. Tämä oli syy, minkä takia ammattiliittojen ei pitäisi enää lakkoilla Seddonin mukaan.¹⁹⁵ Samoin kuorolaulajien lakkoillessa lehti lainasi Soulburyn kirkkoherran väitettä, jonka mukaan lakko johtui saatanasta.¹⁹⁶

En usko, että tarvitsee selittää, miksi lakon yhdistäminen paholaisen tahtoon oli ammattiliittojen vastainen väite. Seddonin tapaus taas oli ammattiliittojen vastainen siitä syystä, että se lainasi ammattiliiton jäsenen omaa auktoriteettia kritisoidakseen itse ammattiliittoja. Tämä oli samanlainen taktiikka mitä *Irish Independent* oli käyttänyt vuosia aiemminkin. Tämän tutkielman ensimmäisen kappaleen alussa mainittiin tästä esimerkki. *Irish Independent* oli vuonna 1924 lainannut *The Voice of Labourin* James Larkinia haukkuvaa kolumnia levittääkseen ammattiliittojen vastaista narratiivia.¹⁹⁷ *Irish Independentin* voi sanoa olleen johdonmukaisesti ammattiliittoja vastaan näiden vuosien aikana.

The Irishmanin lisääntynyt kritiikki työnantajia kohtaan vuonna 1928 osoittaa, että *The Irishmanin* uutisointi oli säilyttänyt ideologisen ulottuvuuden. Vuoden 1927 vähäinen uutisointi lakoista, vasemmistolaisista teoreetikoista ja vasemmistolaisten termien vähäinen käyttö antoi vaikutuksen, että *The Irishman* ei sisältänyt vahvoja ideologisia kannanottoja kuten *The Voice of Labour*. Vuoden 1928 lakkouutisten perusteella voidaan kuitenkin sanoa, että *The Irishman* sisälsi vasemmistolaista ideologista kirjoitusta, eikä lehti toiminut puhtaasti

---

¹⁹² Wages and profits, *The Irishman* 8.9.1928, 3

¹⁹³ Wages and profits, *The Irishman* 8.9.1928, 3

¹⁹⁴ Gemmell: The inside story of the Belfast bus strike. *The Irishman* 10.11.1928, 4

¹⁹⁵ Strikes – A menace to workers, *Irish independent* 3.2.1928, 9

¹⁹⁶ Devil at work, *Irish Independent* 25.6.1928, 7

¹⁹⁷ Dublin gas strike. Transport union and the strikers. 24.5.1924, 5

vain taloudellisten ja poliittisten intressien mukaisesti. Tämä vahvistaa, että kun *The Irishman* väitti olleensa propagandistinen julkaisu,¹⁹⁸ se ei valehdellut.

Hyvä esimerkki tästä ideologisuuden säilyttämisestä on siinä, että *The Irishman* kannatti Neuvostoliittoa julkaisuissaan samoin kuin *The Voice of Labour*. Esimerkiksi vuoden 1928 joulukuun numerossa *The Irishman* julkaisi Neuvostoliittoa puolustavan faktan tarkistus - jutun. Britannian *Daily Mail* lehti oli marraskuussa kirjoittanut, miten Neuvostoliiton *Pravda* lehden mukaan maanviljelijät olivat alkaneet kapinoimaan ympäri Neuvostoliittoa, ja tämän seurauksena Stalin oli julistanut näiden vastaisen pyhän sodan. *The Irishman* kirjoitti *Pravdan* todellisuudessa väittäneen kyseessä olleen kulakkien suorittamista iskuista köyhiä maanviljelijöitä vastaan.¹⁹⁹ *The Irishmanille* olisi ollut poliittisesti järkevämpää uutisoida negatiivisesti Neuvostoliitosta houkutellakseen lisää äänestäjiä työväenpuolueelle. Toiseksi tämä ei ollut taloudellisesti järkevää, koska sosialistisen järjestelmän puolustaminen karkotti monta mainostajaa. Tämän vuoksi ainoa jäljellä oleva motiivi *The Irishmanille* puolustaa Neuvostoliittoa oli ideologinen. Tämä osoitti, että *The Irishmanin* monesta uudistuksesta huolimatta, se oli perinyt *The Voice of Labourilta* muutakin kuin vain nimen.

---

¹⁹⁸ A Merry Christmas and a Happy New Year, *The Irishman* 15.12.1928, 1

¹⁹⁹ The "peasant revolt" in Russia, *The Irishman* 8.12.1928, 4

Loppuluku

Tutkielman päätutkimuskysymys oli selvittää Irlannin ammattiliittojen lehdistön muutokset vuosien 1924–1928 välissä. Tutkimus onnistui tässä hyvin.

ITGWU:n omistama *The Voice of Labour* alkoi muuttua nopeasti vuodesta 1924 eteenpäin. Muutoksen pääsyy oli William O’Brienin ja James Larkinin välinen kamppailu ammattiliiton johtajuudesta. Valtataistelu itsessään ei johtanut lehden muutoksiin. Valtataistelu aiheutti ammattiliittojen heikentymisen, mikä antoi hallitukselle ja työnantajille mahdollisuuden esittää vaatimuksia ammattiliitoille. Tämän vuoksi *The Voice of Labourista* kehittyi kyynisempi julkaisu vuosien 1924–1926 välillä. Se arvosteli paljon esivaltaa ja työnantajia ja käytti kritiikissään paljon sarkasmia.

The Voice of Labourin uutisointi muuttui vielä kriittisemmäksi vuonna 1926. Suhteessa siihen, miten nopeasti ammattiliitot heikkenivät poliittisesti ja taloudellisesti tänä aikana, en usko kyseessä olleen tarkkaan harkittu muutos. Muutokset olivat todennäköisemmin reaktioita ammattiliittojen kohtaamaa kriisiä kohtaan. Tätä tulkintaa vahvistaa havainto siitä, miten *The Voice of Labour* ei teknisellä tasolla tehnyt uudistuksia lehteen. Lehden rakenne pysyi muuttumattomana vuosien 1924–1926 välisenä aikana. Johtopäätöksenä voi sanoa, ettei *The Voice of Labour* osannut sopeutua uuteen olotilaan nopeasti.

The Irishmanin kohdalla voi havaita, että muutokset olivat harkitumpia. *The Irishmanin* käytössä ollut budjetti oli pienempi kuin mitä *The Voice of Labourilla* oli ollut, jonka johdosta se myi lisää mainostilaa sivuillaan ja tehosti mainosten näkyvyyttä. Kun kyse oli politiikasta, *The Irishmanin* uutisointi poikkesi vähemmän työväenpuolueen linjasta verrattuna *The Voice of Labouriin*. Se esimerkiksi kannatti vakituisesti työväenpuolueen näkemyksiä työväenpuolueelle tärkeinä hetkinä, kuten vaalien alla. Tämä osoittaa *The Irishmanin* uutisoinnin ottaneen tietoisesti huomioon työväenpuolueen intressit, viitaten *The Irishmanilla* olleen vähemmän autonomiaa kuin *The Voice of Labourilla*. *The Irishman* myös teki teknisiä parannuksia lehteen, kuten sisällysluettelon lisäämisen etusivulle, jolla ohjattiin lukijoita lukemaan lehdelle tärkeimmät uutiset.

The Irishmanin muutokset olivat näiden havaintojen pohjalta tarkoituksenmukaisia. *The Irishman* muutti rakennettaan tietoisesti sopeutuakseen paremmin tilanteeseen, missä ammattiliitot olivat heikossa asemassa. *The Irishmanin* tapa kritisoida ankarasti hallitusta ja työnantajia poliittisesti otollisilla hetkillä kertoo, että *The Voice of Labourin* toimittajien aiemmin todettu kyky lukea ja tulkita politiikkaa onnistuttiin *The Irishmanin* omistuksessa

hyödyntämään paremmin. Näiden otettua huomioon työväenpuolueen poliittisen tilanteen, uutisointi edesauttoi entistä paremmin työväenpuoleen reformistisen politiikan ajamista Irlannissa.

Vuonna 1927 *The Irishman* rajoitti toimittajien mielipiteiden ilmaisemista. Todennäköisin syy tähän olivat vaalit, joiden takia *The Irishman* ei halunnut ottaa ylimääräisiä riskejä. Lehden toimittajien radikaalit ajatukset olisivat voineet säikäyttää äänestäjiä pois. Vuodesta 1928 eteenpäin *The Irishman* alkoi muuttua ideologisesti enemmän *The Voice of Labourin* kaltaiseksi. *The Irishman* ei kuitenkaan missään kohdin muuttunut yhtä ideologiseksi julkaisuksi, kuin mitä *The Voice of Labour* oli aiemmin ollut. *The Irishmanin* toimittajat olivat joutuneet itsesensuroimaan omia kirjoituksiaan enemmän, jos ne olivat ristiriidassa työväenpuolueen poliittisten tavoitteiden kanssa. *The Irishmanin* toimittajat pystyivät tuomaan omia näkemyksiään vapaammin esille, kun kyseessä ei ollut erityisen tärkeä uutinen. Tätä ilmaisunvapautta käytettiin esimerkiksi lakkouutisten kohdalla. Tässä tapauksessa *The Irishman* oli muuttunut valtavirtalehtiä muistuttavaksi, koska myös ne rajoittivat toimittajien omien ideologioiden ilmaisemista lehtiensä sivuilla.

Suurin poikkeus tässä kuviossa oli Neuvostoliitto, jonka kohdalla sekä *The Voice of Labour* että *The Irishman* puolustivat sitä vakituisesti. Neuvostoliiton puolustaminen on merkki siitä, että vaikka *The Irishman* priorisoi työväenpuolueen tarpeet, sen toimittajat omasivat myös jonkin verran autonomiaa päätoimittaja Mortishedin alla. Muussa tapauksessa *The Irishmanin* toimittajat eivät olisi uutisoineet niin positiivisesti Neuvostoliitosta, jolla oli huono maine 1920-luvun Länsimaissa.

Myös alatutkimuskysymyksiin saatiin vastauksia. Ensimmäinen alatutkimuskysymys oli, miten lehdet uutisoivat hätälakeista. Hätälakien kohdalla nähtiin selkeä poliittinen jakauma oikeiston ja vasemmiston välillä. Ammattiliiton lehdet *The Voice of Labour* ja *The Irishman* kritisoivat PSA hätälakeja ja valtavirtalehti *Irish Independent* puolusti niitä. Kummankin motiivit käytiin läpi, joissa ammattiliiton lehtien kritiikit hätälakeja kohtaan olivat enimmäkseen poliittisesti ja ideologisesti motivoituneita. *Irish Independentin* tärkein motiivi niiden puolustamiselle oli todennäköisesti voiton tavoittelu. Se oli luonut itselleen arvokkaita suhteita hallitukseen, minkä vuoksi sille oli taloudellisesti kannattavampaa puolustaa PSA lakeja kuin kritisoida niitä.

Tärkeä havainto oli, miten eri puolet puolustivat tai kritisoivat hätälakeja. Ammattiliiton lehdet turvautuivat väittelyä muistuttaviin argumentteihin hätälakien hyödyistä ja haitoista. Ne keskittyivät paljon siihen, mitä haittaa hätälait voisivat tuoda Irlannille ja miten niistä

saatavat hyödyt eivät olisi olleet tarpeeksi suuria oikeuttamaan niitä. Ammattiliittojen lehtien kritiikki hätälakeja kohtaan vetosi enemmän lukijan logiikkaan kuin tunteeseen. *Irish Independentin* puolustaessa hätälakeja, se käytti enemmän tunteisiin vetoavaa tekstiä. IRA:n operaatioista uutisoiminen hätälain rinnalla herätti pelkoa lukijassa, millä yritettiin saada lukijan mielipide kääntymään hätälakien kannattamisen puolelle.

Syyt tähän eroavaisuuteen eivät tulleet tutkimuksen aikana selville. *Irish Independentin* pelonlietsonnan todettiin johtuneen hätälain mahdollisesta epäsuosiosta. Se ei silti poissulkenut pätevien argumenttien käyttämistä. Esimerkiksi ammattiliittojen lehdetkin vetosivat välillä tunteisiin, vaikka ne turvautuivat pääosin logiikkaan. Jatkotutkimukselle olisi tärkeää selvittää tarkemmin, miksi lehdet valitsivat nämä argumenttitaktikat hätälain kohdalla.

Toinen alatutkimuskysymys oli, miten lehdet kirjoittivat ammattiliitoista ja lakoista. Lakkouutisten kohdalla saatiin hyviä tuloksia. Vuosien 1924–1926 aikana *Irish Independentin* lakkouutisissa lehti yritti luoda kuvan työnantajien olleen viattomia lakkojen syntymiseen, ja sen sijaan lakkoilijat ja ammattiliitot olivat ainoita syyllisiä niiden synnyssä. Päinvastaisesti *The Voice of Labour* pyrki luomaan kuvaa työntekijöistä uhreina. *The Voice of Labour* pyrki tähän vetoamalla tunteisiin kuvaamalla lakkoilijat sympaattisina, kun taas *Irish Independent* keskittyi enemmän syyttämään lakkoilijoita huonoista luonteenpiirteistä ja lakkoilusta.

Vuonna 1927 kummankin puolen huomio oli keskittynyt vaalien raportointiin, ja lakoista kertovien uutisten määrät olivat vähäisiä. Vuonna 1928 nähtiin kummaltakin puolelta samanlaista toimintaa kuin vaaleja edeltäneinä vuosina. *Irish Independentin* toimintatapa ei muuttunut tänä vuonna sen uutisoidessa ammattiliitoista. *The Irishman* sen sijaan keskittyi vuonna 1928 kritisoimaan työnantaja enemmän kuin edellisen vuoden lakkouutisissa.

Vuoden 1928 uutisoinnista voi huomata, että *The Irishman* omi valtavirtalehtien taktiikan lakkouutisissaan, jossa vastapuoli pyrittiin mustamaalaamaan ainoaksi syypääksi. *Irish Independentin* julkaisemien kirjoitusten kohdalla voi havaita, että vasemmistolaisuuden vastustaminen ei riittänyt syyksi julkaista ammattiliittoja kritisoivia kirjoituksia, jos tarjolla oli kiinnostavampia ja siten myyvämpiä aiheita. Tutkimus varmisti vallinneen oletuksen, jonka mukaan *Irish Independent* oli vahvasti taloudellista voittoa tavoitteleva lehti.

Jatkotutkimus on tarpeellinen. Monet tutkimuksessa esitetyt päätelmät hyötyisivät valtavasti pääsystä Dublinissa sijaitseviin arkistoihin. Erityisesti työväenpuolueen ja *The Irishmanin* välinen suhde vaatii lähempää asiakirjojen läpikäymistä vastauksen saamiseksi muutamaan

kysymykseen. Johtuiko *The Irishmanin* vahva tuki työväenpuoluetta kohtaan lehden autonomian vähenemisestä, vai siitä, että päätoimittaja Mortished käytti lehteä vapaaehtoisesti työväenpuolueen tukemiseksi? Miten vakavasti työväenpuolue harkitsi liittouman tekemistä muiden puolueiden kanssa? Kenelle *The Irishman* pääasiassa oli vastuussa, ammattiliittojen edustajille vai työväenpuolueelle? Vastaukset näihin kysymyksiin auttaisivat jatkotutkimuksessa syvemmän analyysin tekemistä, mikä todennäköisesti toisi esille lisää eroja *The Voice of Labourin* ja *The Irishmanin* välisissä muutoksissa.

Käytin tässä tutkimuksessa vain konservatiivista *Irish Independentia* edustamaan valtavirtalehtiä. Olettamukseni oli, että *Irish Independentin* kaltaisissa valtavirtalehdissä uutisointi lakoista olisi myös samankaltaista, ja että *Irish Independentin* analysointi toisi esiin, mikäli valtavirtalehtien uutisoinnissa tapahtui tänä aikana muutoksia. Tutkimus osoitti, että tällaisia muutoksia ei esiintynyt. Tämän vuoksi jatkotutkimuksessa olisi hyvä tuoda *Irish Independentin* rinnalle jokin liberaalimpi valtavirran sanomalehti. Tämä auttaisi havainnollistamaan, alkoivatko ammattiliittojen lehdet muistuttaa enemmän liberaaleja valtavirtalehtiä niiden vähennyttä ideologista termistöä ja niiden keskittyessä enemmän puoluepolitiikkaan.

Itselle suurin vastaamatta jäänyt kysymys tutkimuksessa on nimimerkki Sekretulon henkilöllisyys. Heronin ja Mortishedin rooli päätoimittajina näkyi lehden toiminnassa. Samalla tavalla tieto siitä kuka Sekretulo nimimerkin takana esiintyvä henkilö oli, auttaisi jatkotutkimuksessa selkeyttämään *The Irishmanin* poliittisen uutisoinnin motiiveja. Olisi myös tärkeää tietää oliko Sekretulo edes oikea henkilö, vai käyttivätkö lehden toimittajat sitä vuorotellen uutisoidessaan hallituksesta.

Jatkotutkimusta auttaisi poliittisen tutkimuksen lisääminen. Käytin tutkimuksessa pääsääntöisesti sanomalehtiin ja Irlannin ammattiliittoihin keskittyvää tutkimusta, koska tutkimuksen pääkysymyksenä oli selvittää, mitä muutoksia ammattiliiton lehdet kävivät läpi tänä aikana. *The Voice of Labourin* ja *The Irishmanin* rooli työväenpuolueen politiikassa jäi sen vuoksi pienemmälle huomiolle. *The Irishmanin* lisääntynyt kiinnostus politiikkaan ja Irlannin työväenlehtien suhde työväenpuolueeseen on kuitenkin tärkeä aihe. Sen tutkiminen auttaisi selvittämään, miten eurooppalainen vasemmisto hyödynsi lehdistöä 1920-luvun politiikassa ja miten syndikalistiset toimittajat tulivat toimeen reformististen vasemmistolaisten kanssa Irlannissa. Tämän vuoksi politiikkaan keskittyvä jatkotutkimus olisi tarpeen.

Tutkielmassa saatiin selville, että Irlannin ammattiliittojen lehdet säilyttivät pidempään James Connollyn kannattamia syndikalistisia näkemyksiä kuin niiden omistamat ammattiliitot. Nämä alkoivat kuitenkin 1920-luvun edetessä muuttua yhä enemmän reformismia kannattaviksi.

Tutkimustulos osoittaa, että 1920-luvulla Irlannin valtavirtalehteen verrattuna pienet ammattiliittojen lehdet pystyivät toimimaan autonomisesti ja välillä myös omistajan intressien vastaisesti useammin. Toisaalta ajan mittaan ammattiliiton lehdet omivat yhä enemmän omistajansa arvoja, jonka jälkeen lehtien uutisointi palveli paremmin omistajien tarkoitusperiä. Vuonna 1927 Mortishedin korvattua Heronin päätoimittajana huomasi hyvin, että myös ITGWU pyrki aktiivisesti saamaan oman sanomalehtensä kannattamaan samoja arvoja.

Lähdeluettelo

Alkuperäisaineisto

The Voice of Labour

A big labour demonstration at Nenagh. The Voice of Labour 12.4.1924, 8

Blarney Woollen Mill strike. The Voice of Labour 30.4.1927, 1

Class war or class justice. The Voice of Labour 23.5.1925, 1

Ellis: Socializing culture. The Voice of Labour 19.6.1926, 5

Facts about Lenin and Trotsky, The Voice of Labour 20.4.1919, 7

From now onwards The Voice of Labour will be incorporated with The Irishman. The Voice of Labour 7.5.1927, 10

Has the Government any Policy? The Voice of Labour 29.9.1923, 6

Here and There. Country roused from end to end: Storm of protest government scabbery. The Voice of Labour, 22.12.1923, 2

Labour's criticism of free state government. The Voice of Labour 29.1.1927, 1

Labour Men Attacked. The Voice of Labour 11.12.1926, 6

Officials in court. First Ridgway case. The Voice of Labour 18.7.1925, 1

Panic. The Voice of Labour 20.11.1926, 8

Physical ill-treatment of prisoners. The Voice of Labour 1.1.1927, 1–2

Ridgway Case in the Dail. The Voice of Labour 3.4.1926, 1–2

Tackle the pirates. The Voice of Labour 19.7.1924, 4

The banking commission, The Voice of Labour 1.1.1927, 4

”The broken law” in Dublin. Worker's fight for Union Labour and Pickets' rights, The Voice of Labour 18.7.1925, 1

The gas workers cut their own throat. The Voice of Labour 23.5.1924, 4

The hotel world. The Voice of Labour 14.8.1926, 2–6

The truth about Russia, The Voice of Labour 23.5.1925, 5

The week in the dail. The Voice of Labour 27.11.1926, 6

Thompson, Patrick: Labour and local government. The Voice of Labour 9.6.1923, 7–8

Where is Britain going? The Voice of Labour 4.9.1926, 4

Where the law was relaxed. The Voice of Labour 11.9.1926, 4

The Irishman

A good way to kill babies, The Irishman 14.1.1928, 1

A Merry Christmas and A Happy New Year. The Irishman 4.8.1928, 1

All about the "Englishman", The Irishman 27.8.1927, 7

An Amazing Decision by District Justice Reddin. The Irishman 23.6.1928, 10

Cumann na nGaedheal self-exposed, The Irishman 1.9.1928, 3

F.R, Let us get ready. The Irishman 19.11.1927, 2

Gemmell, Hugh: The inside story of the Belfast bus strike. The Irishman 10.11.1928, 4

Industrial co-operation in practise. The Irishman 10.9.1927, 3

May the police commit robbery? The Irishman 8.9.1928, 1

Moran's Strike. The Irishman 11.2.1928, 9

P.R. The anti-trade union bill, The Irishman 22.10.1927, 4

Preventive measures, The Irishman 10.3.1928, 10

Public safety bill in the Dail. The Irishman 30.7.1927, 3

Repression or reconstruction. The Irishman 23.7.1927, 6

Sekretulo, In and about the Dail. The Irishman 6.10.1927, 3

Sekretulo, In and about the dail, The Irishman 3.11.1928, 3

Sekretulo, Old age pension, The Irishman 3.4.1928, 3

Sekretulo, The Flour Debate, The Irishman, 9.6.1928, 3

Sekretulo, The world's worst politicians, The Irishman 23.6.1928 ,3

The Irishman, The Irishman 25.6.1927, 6

The joke of the week. The Irishman 13.8.1927, 3

The labour party and the general election. The Irishman 8.9.1927, 3

The "peasant revolt" in Russia, The Irishman 8.12.1928, 4

The public safety act. The Irishman 17.9.1927, 7

Trade Unions and the public safety bill. The Irishman 6.8.1927, 10–11

V.J.H: Out of the darkness. The Irishman 7.4.1928, 4

Wages and profits, The Irishman 8.9.1928, 3

Wanted – Another government. The Irishman 30.7.1927, 6

Woodworkers' strike in Dundalk shops of G.N.R. The Irishman 19.11.1927, 11

Irish Independent

Big strike starts, Irish Independent 18.10.1927, 7

Compulsory arbitration, Irish Independent 2.12.1927, 6

Devil at work, Irish Independent 25.6.1928, 7

Dublin gas strike. Irish Independent 24.5.1924, 5

Dublin laundry gutted. Irish Independent 4.7.1927, 10

Miners' strikes. Irish Independent 19.10.1927, 7

No harm to peaceful people. Irish Independent 28.7.1927, 8

Rail strike deadlock. Irish Independent 26.8.1924, 5

Second reading of public safety bill. Irish Independent 18.11.1926, 7–8

Strikes – A menace to workers, Irish independent 3.2.1928, 9

Strikers shot, Irish Independent 22.11.1927, 7

Terminating public safety act. Irish Independent 15.11.1928, 9

The liberty of the subject. Irish Independent 7.9.1927, 4

The Public Safety. Irish Independent 11.8.1927, 6

The Public Safety Bill. Irish Independent 17.11.1928, 9

Unanimous - Seanad passes safety bill. Irish Independent 20.11.1926, 7–8

Why the internees were released. Irish Independent 16.12.1926, 7–8

Muut alkuperäislähteet

National executive council IT&GWU: Irish Transport and General Workers' Union annual report for 1925. Dublin 1926.

National executive council IT&GWU: Irish Transport and General Workers' Union annual report for 1926. Dublin 1927.

National executive council IT&GWU: Irish Transport and General Workers' Union annual report for 1927. Dublin 1928.

Public Safety Act 1927, Electric Irish Statute Book. Viimeksi käyty 29.4.2025.

Public Safety Act, Offaly Independent 15.10.1927, 5

Seanad and safety bill, Ulster Herald 13.8.1927, 8

Tutkimuskirjallisuus

Brannick, Teresa. Devine, Francis. Kelly, Aidan: Social Statistics for Labour Historians: Strike Statistics, 1922–1999. Saothar (25), Irish Labour History Society 2000, 114–120

Devine, Francis: Irish Transport & General Workers' Union: organisation in Dublin vity and county, 1918-28. Saothar (34), Irish Labour History Society 2009, 85–98

Dimova, Gergana: Who Criticizes the Government in the Media? The Symbolic Power Model. *Observatorio* (6), no. 1, PKP Publishing Services Network, Cambridge University 2012

Ferriter, Diarmaid: *Heron, Archibald* (“Archie”). Dictionary of Irish biography, lokakuu 2009. Viimeksi tarkistettu 7.5.2024.

Fhaola’ín, Aoife Uí’: Language revival and conflicting identities in the Irish Independent. *Irish studies review* (22), no 1, Routledge, Dublin 2014, 63–79

Foley, Michael: How journalism became a profession. *Irish journalism before independence: more a disease than a profession*. Toim. Kevin Rafter, Manchester University Press, Manchester 2011, 22–36

Gibney, John: *A Short History of Ireland, 1500–2000*. Yale University Press, New Haven and London 2018.

Girvin, Brian: Industrialisation and the Irish Working Class Since 1922. *Saothar* (10), Irish Labour History Society 1984, 31–42.

Hanley, Gerard: *Labour relations, government and trade unionism in independent Ireland, 1922-1946*. Dublin City University, Dublin 2019.

Hopkins, Eric: *Industrialisation and society: a social history, 1830-1951*. Routledge, London 2000.

Horgan, John. Flynn, Roddy: *Irish Media: A Critical History (Revised and Expanded New Edition)*. Four Courts Press, Dublin 2017

Hourican, Bridget: Mortished: Ronald James Patrick. Dictionary of Irish biography, lokakuu 2009. Viimeksi käyty 8.5.2024.

Kenneally, Ian: Truce to Treaty: Irish journalists and the 1920-1921 peace process. *Irish journalism before independence: more a disease than a profession*. Toim. Kevin Rafter, Manchester University Press, Manchester 2011, 213–227

Kortti, Jukka: *Mediahistoria — Viestinnän merkityksiä ja muodonmuutoksia puheesta bitteihin*. Suomalaisen kirjallisuuden seura, Helsinki 2016.

Larkin, Felix M: Harrington, Timothy Richard. Dictionary of Irish Biography, lokakuu 2009. Viimeksi käyty 20.3.2025.

McGarry, Fearghal: *Eoin O'Duffy: A Self-Made Hero*. Oxford University Press Incorporated, Oxon 2005.

Mearsheimer, John: *Why leaders lie: the truth about lying in international politics*. Oxford University Press, New York 2011.

Mohr, Thomas: Precursors to the Offences Against the State Act – Emergency Law in the Irish Free State. *Hart studies in security and justice* (8), Hart 2021.

Morrissey, Thomas: *William O'Brien 1881-1968: socialist, republican, Dáil deputy, editor, and trade union leader*. Four Courts Press, Dublin 2007.

O'Brien, Mark: "In war-torn Spain": The politics of Irish press coverage of the Spanish civil war. *Media, War & Conflict* (10), Sage Journals 2017A, 345–358

O'Brien, Mark: *The Fourth Estate: Journalism in twentieth-century Ireland*. Manchester University Press, Manchester 2017B

O'Connell, Anne-Marie: National identity and judicial interculturality in Ireland: The Dáil Courts experience(1919–1924). *Miroirs: Revue des civilisations anglophone, ibérique et ibéro-américaine* 2015, irlande: Identité et interculturalité Ireland: Identity and interculturality, 88–108

Parenti, Michael: *Inventing reality: The Politics of the Mass Media*. St. Martin's Press, New York 1986

Rains, Stephanie: City streets and the city edition: newsboys and newspapers in early twentieth-century Ireland. Maynooth university Ireland, Routledge 2016, *Irish studies review* (24), no 2, 142–158

Toms, David: Intermission: Dublins' locked-out musicians and working-class culture in post-independence Ireland, 1921-1931. *Saothar*, (44), Irish Labour History Society 2019, 89–95

Vella, Stephen: Newspapers. *Reading Primary Sources. The Interpretation of Texts from Nineteenth and Twentieth Century History*. Toim. Miriam Dobson ja Benjamin Ziemann, Routledge, Lontoo 2009, 217–238.

White, Lawrence William: O'shannon, Cathal. Dictionary of Irish biography, lokakuu 2009. Viimeksi käyty 24.2.2024.

Wolfsfeld, Gady: *Making Sense of Media and Politics: Five Principles in Political Communication*. 2nd edition, Routledge, New York 2022